

Wetsvoorstel kotencontracten

Tegen willekeur van kotbazen

CD&V heeft een wetsvoorstel ingediend met specifieke regelgeving voor studentenkoten. De pijnpunten waarop de partij de vinger legt zijn plafonnering van de huurprijzen, bescherming van de huurwaarborg en meer garanties betreffende de verlenging van de huurovereenkomst.

Gertie De Fraeye

Studenten moeten vaak van kot veranderen, wat tot onzekerheid leidt. Bovendien moet de studerende bevolking steeds meer geld ophoesten voor zijn studentenwoning. In Leuven bedraagt de gemiddelde huurprijs op de privé-markt momenteel 239 euro (gesubsidieerde residenties niet inbegrepen). Deze som blijft in stijgende lijn evolueren. De studentenkoten vallen echter onder het 'gemene huurrecht', waardoor studenten niet beschermd worden voor hun specifieke situatie. Daarom ijvert het nieuwe wetsvoorstel van CD&V voor een aparte regeling voor studentenkoten.

De student of huurder zou het contract met de kotbaas eenzijdig kunnen verlengen: telkens met een contract van twaalf maanden, tot vier vernieuwingen toe. De student moet evenwel kunnen aantonen dat hij regelmatig ingeschreven is aan een hogeschool of universiteit. Bovendien moet de student-huurder zijn kotbaas drie maanden vóór de afloop van het contract op de hoogte stellen van de huurnieuwgeving met een aangetekende brief — een rechtsgeldig bewijs.

Om de kotbazen niet al te zeer in hun rechten te beknotten, zijn er vier beperkingen ingebouwd in het wetsvoorstel. Een kotbaas mag studenten uit zijn kamer zetten wanneer ze niet meer regelmatig ingeschreven zijn. Hij heeft bovendien het recht familieleden voorrang te geven op een andere student. Daarnaast zijn grote renovatiewerken een geldige reden om de student op straat te zetten, evenals grove tekortkomingen van of schade door de student.

CASH

Een ander aandachtspunt is de prijsstijging van koten. Het nieuwe wetsvoorstel eist dat bij hernieuwing van de huurovereenkomst — die de student vier keer kan aanvragen — de prijs steeds dezelfde blijft. De huurprijs wordt evenwel aangepast aan de index (kosten voor levensonderhoud). Op die manier zal er in de kotenmarkt een prijszekerheid en -stabiliteit ontstaan.

Men zou kunnen bedenken dat de kotbaas dan gewoon van meet af aan een prijs kan vragen die een stuk hoger ligt. Een euvel waaraan het wetsvoorstel tegemoet komt, dergelijke uitbuiting wordt bemoeilijkt door het voorstel van de christendemocraten. Wanneer de huurprijs van een kot minstens twintig procent boven de normale huurprijs ligt, kan de student immers een herziening van de prijs vragen — nota bene met terugwerkende kracht.

De huurwaarborg is een derde heikel punt. In het begin van het academiejaar — met inschrijvingsgeld, boeken, treinabonnement — is dit een grote hap uit het budget van de student. Soms moet deze hiervoor tot enkele maanden huurgeld neertellen. Bovendien bevindt de huurwaarborg zich in een sfeer van onzekerheid. Hoewel dit allemaal eerlijk geregeld zou moeten zijn, moet de student zijn waarborg al te vaak cash en zonder ontvangstbewijs uit handen geven.

Daarom wordt nu voorgesteld de huurwaarborg te beper-

ken tot het bedrag van één maand huurgeld. Gezien de prijs van de koten, zou dit moeten volstaan. Wat de waarborg betreft: die dient op een geblokkeerde en geïndividualiseerde rekening te staan, op naam van de student-huurder. Daardoor zou de huurwaarborg voortaan slechts vrijgegeven kunnen worden met de toestemming van student én kotbaas bij afloop van het contract. Daarenboven behoudt de student-huurder op deze manier de intrest die de huurwaarborg opbrengt op een rekening tijdens de duur van het contract. In de huidige regeling belandt de intrest op de waarborg automatisch in de portemonnee van de kotbaas.

TWEDE ZIT

Studentenvertegenwoordiger Bert Vandenkendelaere van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO) werkte mee aan het wetsvoorstel. "We zien dat er meer en meer contracten van twaalf maanden komen, maar dit is niet voordeliger voor de studenten," aldus Vandenkendelaere. "De contractduur moet flexibel zijn. Een contract van zes à zeven maanden zou ook mogelijk moeten zijn, net als tien maanden." De studenten zitten niet te wachten op een twaalfmaandencontract als norm — waar het voorstel wél voor pleit. Eerstzitters zijn hiermee niet gebaat, de tweedezitters kunnen een contract van twaalf maanden vragen.

Katrien Schryvers, co-auteur van het wetsvoorstel, stelt dat hieraan nog een mouw gepast kan worden. "Wijzigingen kunnen we uiteraard nog maken, voor contracten van tien maanden. Bovendien is een contract van ongeveer zes maanden voor buitenlandse studenten, eventueel ook mogelijk." Voor Erasmusstudenten uit Leuven blijft onderverhuren overigens geen probleem.

Ook voor de verhuurder — de kotbaas — zijn er volgens

Nummer 23

Do Ya Wanna Funk?

p. 4

Middelpunt K.U.Leuven
in Afrika + slot Afrika
Filmfestival

p. 8-9

Allan Muller kan
zichzelf niet splitten

p. 10

Schryvers voordelen verbonden aan het voorstel. "De huurmarkt zal inderdaad aan vrijheid inboeten. Anderzijds is de kans veel groter dat de student zelf inspanningen doet om zijn kamer op te waarderen wanneer hij de garantie krijgt langer op hetzelfde kot te kunnen verblijven."

De ideeën uit dit wetsvoorstel zullen evenwel niet vóór het volgende academiejaar besproken worden. Pas na de verkiezingen kan het wederom op de agenda van de nieuwe regering komen. Een nieuwe wet zal bijgevolg ten vroegste van kracht worden in het academiejaar 2008-2009.

Discussieer mee op veto.be/forum

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Green Velvet vindt oplossing
tegen drugs: religie

p. 16

(foto Peter Smets/fstop.be)

STUDENTEN STELLEN MINDER EISEN:

Mijn kot is waar mijn Stella staat

De stad Leuven toonde veel goede wil op de studiedag rond huisvesting georganiseerd door de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO). De stad zou niet enkel reactief, maar ook preventief controles willen uitvoeren op studentenkamers 'steekproefgewijs'. De K.U. Leuven op haar beurt zal vanaf volgend jaar met één (model)contract naar buiten treden voor al haar residenties en geeft zo het goede voorbeeld voor privé-verhuurders.

Ilse De Witte

De Dienst Huisvesting van de stad ontving in 2006 slechts drie klachten van studenten en drie klachten van ongeruste ouders over studentenkamers. De verklaring hiervoor zou kunnen liggen in de goede werking van de Huisvestingsdienst van de K.U. Leuven, waar studenten terecht kunnen met klachten. Het is ten andere niet gezegd dat studenten voldoende vertrouwd zijn met de stedelijke huisvestingsdienst en de klachtenprocedure om er beroep op te doen. Of misschien stellen studenten weinig eisen aan een tijdelijke verblijfplaats. De reglementering voor studentenkamers in Leuven is vandaag erg versnipperd en verspreid over verschillende diensten. De brandveiligheid valt onder het 'gecoördineerd politiereglement', het Vlaamse kamerdecreet legt kwaliteitseisen vast voor kamers en ruimtelijke ordening bepaalt dan weer andere aspecten. De Dienst Huisvesting van de stad vraagt zich dan ook af of een eigen kamerreglement niet wenselijk zou zijn, waarin alle bestaande regelgeving gebundeld kan worden.

PREVENTIETEAM

Om preventieteam op pad te sturen voor kwaliteitscontrole, is er extra mankracht nodig op de dienst huisvesting en bij de brandweer. Een andere piste voor de toekomst is het afleveren van verhuurvergunningen op basis van ingeleverde documenten — met controle op een steekproef. Vandaag kunnen verhuurders een conformiteitsattest aanvragen bij de stad, op vrijwillige basis. Weinig verhuurders maken hier echter gebruik van.

Ondanks de lage opkomst van studenten op de studiedag, bracht de Leuvense studentenkoepel LOKO heel wat volk op de been. Vooral verhuurders, advocaten en beleidsmakers kwamen hun licht opsteken. Een gemiste kans voor studenten. Zij konden er heel wat leren over hun rechten en plichten als huurder van studentenkamers en waar ze terecht kunnen indien problemen zich voordoen. Wanneer bijvoorbeeld verhuurders onterecht de waarborg inhouden, kunnen studenten terecht bij de K.U. Leuven. Als er — na bemiddeling van de huisvestingsdienst — geen oplossing uit de bus komt, worden gedupeerde studenten doorverwezen naar LOKO, die gratis een advocaat ter beschikking stelt voor onderbouwde huurwaarborgprocessen.

De Huisvestingsdienst van de K.U. Leuven stelt al vijftien jaar een modelcontract ter beschikking van verhuurders en huurders op de private kotenmarkt. Momenteel beslaan de modelhuurovereenkomsten ongeveer 55 procent van de kamermarkt. Om erkend te worden door de Huisvestingsdienst moeten private residenties een charter ondertekenen, waarin zij de voorwaarden van de modelhuurovereenkomst onderschrijven. De studenten en de huisvestingsdienst waren dan ook vragende partij voor één (model)contract voor alle residenties van de K.U. Leuven. De historisch gegroeide verschillen — vooral inzake levenssfeer — tussen huurovereenkomsten van residenties zijn nu weggewerkt. Vanaf volgend jaar krijgen alle student-huurders het contract van de K.U. Leuven voorgeschoteld. Dit zou voor meer duidelijkheid en transparantie zorgen bij de betrokken studenten.

Het modelcontract wordt gratis ter beschikking gesteld en is terug te vinden op kuleuven.be/huisvesting/publicaties/modelcontract.htm

Gemiddelde huurprijs van een studentenkamer in de privé-sector met 10-maandencontract en energiekosten inbegrepen:

Jaar	Prijs in euro
1998-1999	177,83
1999-2000	184,85
2000-2001	188,77
2001-2002	199
2002-2003	212
2004-2005	220
2005-2006	230
2006-2007	239

(grafiek: Veto)

Taxi's Kenny

Asociaal

Hooikoorts legt het dezer maanden tegen alle voorspellingen in af tegen kieskoorts — ondanks de immense hoeveelheid pollen in de lucht. Niet enkel Frankrijk en België moeten eraan geloven, ook op lokaler en vooral op studentenniveau vullen verkiezingen menig uur dat misschien beter aan blokken was gependend. Zoals alle jaren zijn er de opkomende presidia die het straatbeeld kleuren met studentikoze activiteiten allerhande om studenten, met wisselend succes, te mobiliseren om hun stem uit te brengen voor de kringverkiezingen verspreid over verschillende weken. Daarnaast worden ook de nieuwe vertegenwoordigers van de studenten verkozen, voor talloze raden, commissies, vergaderingen en bestuursorganen.

Vorige vrijdag kozen de Leuvense kringen een nieuwe (onder)voorzitter van LOKO. Een keuze waar de kringvertegenwoordigers niet licht over gingen: ze trokken meer dan vier uur uit om een gefundeerde keuze te maken. Het siert de studenten dat ze het late uur niet aan hun hart lieten komen en de discussie ten gronde bleven voeren. Hoewel de vermoeidheid na de verkiezingen van de voorzitters langzamerhand de bovenhand nam — studenten die het hoofd op de bank legden om even te rusten kwamen niet altijd terug recht.

Het zijn dan ook belangrijke functies: de voorzitter van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie spreekt als enige voor de studenten in het Gemeenschappelijk Bureau van de K.U. Leuven (het hoogste bestuursorgaan) en zetelt samen met de ondervoorzitter in de Raad van Bestuur van de universiteit. Tezamen met drie studenten die de groepen afvaardigen, zetelt de voorzitter in de Academische Raad. De ondervoorzitter gaat dit jaar (net als de twee vorige jaren) naar de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS), die onafhankelijk mag beslissen over een aanzienlijk budget dat uit te delen is in de sociale sector — lees: Alma, koten, LOKO, Medisch en Psychotherapeutisch Centrum en projecten voor diversiteit of andere.

Wat sociale aangelegenheden betreft, is RvS veruit de belangrijkste raad aan de K.U. Leuven, aangezien het sociale beleid van de universiteit er vorm krijgt. Het spreekt dus voor zich dat de vertegenwoordigers van de studenten er belangrijk werk kunnen verzetten.

Nochtans stromen de kandidaturen voor mandaten binnen de Raad voor Studentenvoorzieningen voorsnog niet massaal binnen. De plaatsen voor studenten op Academische Raad — tafelen met de rector en decanen — en voor Onderwijsraad — reflecteren over en beleid uitstippen voor onderwijs met (andere) gewichtige personen — raken dan sneller gevuld. In vergelijking met de kandidaturen voor deze raden, is het met de gegadigden voor RvS maar magertjes gesteld. Zijn de 'postjes' binnen de zachte sector minder prestigieus? Het personeel en de beleidspersonen binnen studentenvoorzieningen tellen meer vrouwen onder de leden, maar in de discussies gaat het er minstens even hard aan toe als op andere raden. Bij de subsidieverdelingen voor de sociale sector bijvoorbeeld, gaven de verschillende diensten elkaar geen duimbreed toe, maar ook studenten roerden zich in de discussie. Wat studentenvoorzieningen betreft, hebben studenten meer in de pap te brokken dan in eender welke andere raad. Dat is historisch gegroeid: studenten hadden inspraak in deze organen vooraleer aan de K.U. Leuven het model van medebestuur ingang vond. Elke student heeft graag een goedkope warme maaltijd, een kot tegen een zo laag mogelijke prijs, een spotgoedkope fiets voor een jaar, cursussen volgens een redelijke kwaliteit-prijsverhouding, een toegankelijke gezondheidszorg bij de hand en een studentenraad die allerlei studentikoze en serieuze zaken organiseert. Misschien beschouwen studenten al deze — haast levensnoodzakelijke — zaken als vanzelfsprekend. Helaas zijn het rechten waar studentenvertegenwoordigers jaren voor gevochten hebben en dat nog steeds doen. Het Sociaal Bureau van de Leuvense studentenkoepel heeft dit jaar dan ook op volle toeren gedraaid, terend op het persoonlijk engagement. De realisaties zijn niet op één hand te tellen. Vreemd dat blijkbaar niemand — de enkelingen erop nagelaten — wil vechten voor wat echt belangrijk is. Tenzij wij ons vergissen en de kandidaturen ingediend worden terwijl je dit leest. We hopen het van harte, want wij eten ook graag lekker en betaalbaar in Alma.

Simon Horsten & Ilse De Witte

Taxi's Kenny is een opinierubriek. Ergo: nihil novi sub sole.

(advertentie)

straffecinema
sterkefilms

studio
LEUVEN
www.studios.be

v
e
t
o
·
b
e
/
f
o
r
u
m

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven
K.U. LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
t + 32 16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdagen van
10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je
een evenement?

Plaats het dan GRATIS
in de database
Agenda K.U. Leuven
agenda.kuleuven.be

(advertentie)

NIEUWE DOCENTENEVALUATIE DOOR STUDENTEN

Geef punten aan je prof

Studenten zullen hun professoren per vak via Toledo kunnen evalueren. De bevraging wordt in juli gelanceerd en loopt tot half oktober. Ze dient om de onderwijskwaliteiten van professoren te garanderen, waarop ze dan ook afgerekend kunnen worden.

Gertie De Fraeye

Vind je de lessen van je professor onsamenhangend? Wordt de cursus laattijdig verspreid of is hij ondermaats? Of wil je je prof juist belonen voor zijn inzet en gestructureerde lessen? Vanaf dit jaar kan het weer, via de nieuwe docentenevaluatie. Studenten kunnen in een tiental vragen per vak hun mening uiten over de onderwijskwaliteiten van hun professoren. Er kan ook gepeild worden naar de ruimte voor vragen of begeleiding, naar duidelijke doelstellingen en de zwaarte van elk vak. De beoordeling wordt ingevuld op een antwoordschaal van één tot zes (helemaal niet akkoord tot helemaal akkoord). Naast de kwantitatieve meting is er ook een open commentaarvlak voorzien. Dat gebeurt uiteraard anoniem, via KULoket op Toledo.

Enkele jaren geleden bestond er nog een andere evaluatie, maar die liep mank omdat de vragen algemeen en onduidelijk waren. In de nieuwe docentenevaluatie worden de vragen per faculteit opgesteld, waardoor meer

De resultaten worden grondig verwerkt om te kunnen vergelijken en na te gaan wat de achterliggende redenen zijn. De studenten zelf worden — weliswaar anoniem — ondergebracht in categorieën. Zo kan onderzocht worden of het geslacht van de student en of hij al dan niet geslaagd is — zowel voor het vak in kwestie als voor de hele opleiding — een invloed kan uitoefenen op de antwoorden. "Het proefproject bij rechtenstudenten wees in ieder geval uit dat het niet uitmaakt of de student geslaagd was of niet," stelt Melis.

MATJE

Voor de evaluatie van de begeleiding van bachelorpapers en masterproeven — al gaat het momenteel enkel over die eerste — is er enkel ruimte voor algemene vragen. "Indien er een terugkoppeling naar elke individuele prof zou komen, zouden we een privacy-probleem hebben. We willen absoluut vermijden dat een student in de bevraging achteraf identificeerbaar is, want dan zou hij beperkt zijn in zijn vrijheid" aldus Melis. Een persoonlijke evaluatie van promotors komt er dus niet in. "We kunnen dit wel meegeven aan de Permanente Onderwijscommissie (POC) van de faculteiten, als aandachtspunt voor kwaliteitsverbetering."

Het initiatief gaat uit van de Werkgroep Kwaliteitszorg en Onderwijsraad. De evalua-

daar wegwijkt tot een evaluatie zonder gevolgen. "Wanneer een professor aspiraties heeft om te promoveren, zal de onderwijs-evaluatie expliciet meewegen. Bij een slechte beoordeling zal de professor de bevordering niet krijgen, een positieve is dan weer een duidelijk pluspunt," zegt Melis. Wanneer de bevraging na twee jaar opnieuw plaatsvindt, wordt bij de 'probleemprofessoren' overigens nagekeken of hun onderwijskwaliteit onder-tussen verbeterd is.

PLOEG

De docentenevaluatie kan volgens de onderwijscoördinator ook gebruikt worden om de opleiding in zijn geheel te evalueren. "We kunnen nagaan of een vak vroeger of later in de opleiding gedoceerd moet worden. Som-

mige vakken worden door een ploeg professoren ingericht, de studenten kunnen duidelijk maken of dit goed werkt of niet."

Omdat de bevraging representatief en statistisch waardevol zou zijn voor het geheel van de studenten, is het noodzakelijk dat minstens vijftig procent van de studenten de vragenlijsten invult. "Zoveel mogelijk studenten moeten antwoorden, zodat men achteraf de relevantie van de resultaten niet in vraag zou kunnen stellen," stelt Melis. "We willen de studenten motiveren om deel te nemen, door een affichecampagne, een folder bij de examenresultaten en mails."

Achteraf hebben enkel de studenten die zetelen in de POC, inzage in de resultaten per professor. "Examenresultaten van studenten worden ook niet publiekelijk geafficheerd," aldus Melis.

STUDENTEN EVALUEREN HUN PROFESSOREN

IK VOND DE LES TOCH NIET ONDERHOUDEND GENOEG

BWOH, HIJ HEEFT TOCH ZIJN BEST GEDAAN

"Examenresultaten van studenten worden ook niet publiekelijk geafficheerd"

specifieke en relevante vragen ingebouwd kunnen worden. Onderwijscoördinator van de K.U.Leuven Ludo Melis legt uit: "Bij de geneeskundestudenten kan gepeild worden naar hun mening over stages, wat bij veel andere opleidingen niet van toepassing is. De vragen zijn enkel dezelfde per faculteit, niet per opleiding. Zo kunnen de antwoorden binnen de faculteiten vergeleken worden." Achteraf kunnen enkele hoofdstukken van de resultaten gebundeld worden voor de volledige universiteit.

tie zou om de twee jaar plaatsvinden. Toch wordt ze voortdurend opgevolgd. Melis: "Sommige vakken worden immers om de twee jaar gedoceerd, en moeten dus tussentijds geëvalueerd worden. Bovendien willen we de bevraging in de toekomst per semester organiseren, dan zouden we ook op een hogere responsgraad kunnen rekenen"

Professoren met slechte resultaten kunnen uiteraard op het matje geroepen worden. De onderwijs-evaluatie belandt in het dossier van elke docent, wat niet wil zeggen dat ze

ONTWERP STUDIEFINANCIERING ONDER DE LOEP:

Decreet van Echternach

In de commissie onderwijs van het Vlaamse parlement werden afgelopen donderdag nog enkele amendementen, ter aanvulling en correctie, goedgekeurd voor de ontwerp-tekst van het nieuwe decreet studiefinanciering dat ingang vindt vanaf 2007-2008. Het Vlaams Belang vroeg evenwel een tweede lezing, omdat zij als oppositiepartij de amendementen niet eerder te zien kreeg. Die tweede lezing vindt dinsdag plaats.

Ilse De Witte

De commissie stuurt aan op enkele opmerkelijke en minder opmerkelijke wijzigingen aan het ontwerp van het decreet. Voor artikel 46 betreffende de studiekost wordt een bepaling van het decreet van 2004, die in het nieuwe decreet niet opgenomen werd, nu toch opgevoerd. "De Vlaamse regering onderzoekt minstens om de vijf jaar of de werkelijke kosten voor het onderhoud van de leerling en de student en het door hem gevolgde onderwijs aansluiten bij de uitgekeerde bedragen van de toelagen." Deze aanpassing werd geamendeerd om, indien nodig, de toelagebedragen te kunnen optrekken om stijgende studiekosten het hoofd te bieden. De Vlaamse

Vereniging van Studenten (VVS) eist dat de beursbedragen tenminste worden opgetrokken tot ze de directe studiekost volledig dekken. Een persbericht van VVS kaart aan dat het huidige beursbedrag voor een hogeschoolstudent op kot slechts 76 procent van de totale studiekost bedraagt. Voor een hogeschoolstudent die pendelt is dat 81 procent, voor universiteitsstudenten zijn de beursbedragen iets realistischer. Toch dekken ze niet de volledige studiekost. Dit alles volgens de laatste studiekostenmeting (gebaseerd op cijfers van 1998).

Drie stappen vooruit, twee stappen terug ten opzichte van het 'oude' decreet. De partijen gingen toen de verbintenis aan ernaar te streven dat beurzen de reële studiekost zouden dekken. Een werkelijke aanpassing van de beurzen aan de resultaten van die studiekostenmeting, is voor de meerderheidspartijen een stap te ver. Het zou een te grote belasting leggen op de begroting van toekomstige regeringen. In het 'monsterdecreet' studiefinanciering wordt nu de studiefinanciering van alle onderwijsniveaus geregeld. De inkomensgrenzen van het hoger onderwijs zijn overgenomen voor het secundair en lager onderwijs. Zelfs in het kleuteronderwijs zullen minder begoede kinderen voortaan kunnen rekenen op een studiebeurs.

Door alles in één decreet samen te ballen,

zal het optrekken van de inkomensgrenzen een veel zwaardere impact hebben op het budget. Er zal immers geld uitgetrokken moeten worden voor een verhoging van de toelagen voor — in één klap — het kleuter-, basis-, secundair- en hoger onderwijs. De partijen in het regeerakkoord hadden — op aandringen van de studenten — verklaard dat het aantal behoeftige gezinnen dat recht heeft op studiebeurzen, opgetrokken zou worden. De Vlaamse studentenkoepel reageerde dan ook teleurgesteld op het voorliggende financieringsdecreet dat een loze belofte heet te zijn.

NATIONALITEIT

Een belangrijke verbetering is het amendement betreffende de nationaliteitsvoorwaarde (artikel 9), alweer een strijdpunt van VVS. In het ontwerp van decreet staat nu te lezen dat studietoelagen toegekend kunnen worden aan studenten of leerlingen met de Belgische nationaliteit. Uitzonderingen — onder bepaalde voorwaarden — worden toegekend aan onderdanen van lidstaten van de Europese Economische Ruimte. Slachtoffers van mensenhandel bijvoorbeeld vallen hier ook onder. Andere categorieën van studenten met een tijdelijke verblijfsvergunning, maar met uitzicht op een permanente verblijfsvergunning, kunnen in de toekomst eveneens

studiefinanciering vragen — en krijgen onder strikte voorwaarden. Het gaat om personen die recht hebben op het statuut van subsidiaire bescherming, geregulariseerden, gezinsherenigers en niet-begeleide minderjarigen.

Om recht te hebben op een toelage, dient de categorie van geregulariseerden wel al twaalf maanden wettig in ons land te verblijven, terwijl de andere categorieën vreemdelingen deze eis niet krijgen opgelegd. De asielprocedure telt niet mee in deze wachttijd, noch het onwettig verblijf (voor geregulariseerden). De redenering die hierbij gevolgd wordt, is dat de vreemdelingen een duurzame band moeten aantonen met het land, alvorens geld te kunnen opstrijken. Waarbij de kanttekening geplaatst kan worden dat personen hier al jaren illegaal of legaal kunnen verblijven en dus volledig geïntegreerd kunnen zijn, sociaal netwerk inclusief, en zodoende een diepgaande band met hun gastland tonen.

VVS klaagt daarnaast aan dat het jokerkrediet, voor heroriëntering of bispen, steeds meer uitgehold wordt als gevolg van curriculumhervormingen, naamsveranderingen en vooral door administratieve databanken die niet zouden aangepast zijn aan de flexibilisering van het onderwijs. Voor deze problemen biedt het decreet zoals het nu voorligt geen oplossingen. De kans is groot dat er volgend jaar dus een nieuw wijzigingsdecreet komt.

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

In het land der blinden...

Tijl Vereenoghe, wetenschappelijk onderzoeker van het Sagalassos-project, oud-voorzitter en -stafmedewerker van Kringraad (de voorganger van LOKO) en oud-redactiesecretaris van *Veto*, laat weten dat hij in liefst twee artikels uit vorige *Veto* ten onrechte ontbreekt, waaronder het voorpagina-artikel.

Zo kwam hij dit jaar bij de kring Alfa ook op als praeses, maar werd hem verboden aan de verkiezingen deel te nemen omdat hij doctoraatsstudent is. Vereenoghe vindt dat onrechtvaardig, aangezien "zelfs de vorige voorzitter van LOKO een doctoraatsstudent was. Waarom zou een praeses dat dan niet kunnen zijn?" De gedupeerde kwam op met een lolploeg.

Tevens voelt Vereenoghe zich onrecht aangedaan omdat hij — ondanks zijn ervaring — niet werd geraadpleegd voor het artikel over LOKO.

Jolie

In oktober van dit academiejaar nam Hedwige Nuyens, tot dan de financieel directeur van de K.U.Leuven, een zogeheten 'loopbaanpauze'. Vanaf dan nam de Algemeen Beheerder van de universiteit, Koenraad Debackere, haar functie waar.

Nu is er eindelijk een nieuwe financieel directeur aangesteld: Paul Jolie. Momenteel is Jolie werkzaam in de Hogeschool voor Wetenschap en Kunst (WenK), deel van de Associatie K.U.Leuven, maar hij heeft onder andere ervaring bij Esso, Groep Argenta en Tenneco en sinds 1991 ook als docent aan Vlekho. Paul Jolie studeerde aan de K.U. Leuven en keert zo dus terug naar het prille begin van zijn carrière.

Nieuwe (onder)voorzitter LOKO

Vrijdag werden in de Algemene Vergadering

van de Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie enkele mandaten verkozen. Onder andere de verkiezing van de voorzitter en de ondervoorzitter stonden op het programma en namen zelfs een groot deel van de vergadering in beslag. Uiteindelijk werden Klaas Keirse en Bert Vandenkendelaere respectievelijk als voorzitter en ondervoorzitter verkozen. Beiden begonnen hun studies aan de Campus Kortrijk en deden ervaring op als studentenvoortwoordiger in de raad voor Studentenvoorzieningen. Klaas beloofde zich in te werken in onderwijsmaterie.

Bijzonder aan de voorzittersverkiezingen was dat er drie kandidaat-duo's opkwamen, waarvan één niet eens zichzelf kandidaat stelde, maar zijn programma, dat zich zeer kritisch opstelde tegenover (de structuur van) het huidige LOKO. De kandidaten zetten zich af tegen de cumul van mandaten die de voorzitter van LOKO combineert aan de top van de universiteit. Hij (of zij, al is dat nog niet voorgekomen) is immers lid van de

Raad van Bestuur, het Gemeenschappelijk Bureau en de Academische raad van de Leuvense universiteit.

Het derde duo had een gematigd programma, tussen de twee andere in, maar scoorde niet genoeg bij de studentenkringen, die uiteindelijk hun stem gebruikten om Klaas en Bert in het zadel te helpen.

Daarnaast werden ook al een kringcoördinator en een cultuurcoördinator verkozen. Deze vrijdag volgen de andere mandaten.

Doctoraatsscholen

Op 10 mei opent de K.U.Leuven drie doctoraatsscholen, die vanuit de hele wereld goede onderzoekers moeten recrutereren, vorm geven aan de doctoraatsopleiding en doctorandi zowel tijdens als na het werken aan een doctoraat begeleiden. De Groep Humane, Biomedische en Exacte Wetenschappen krijgen elk een eigen doctoraatsschool.

(sh)

Ekonomika haalde donderdag haar quorum van 33% niet. Slechts een zeshonderdtal van de meer dan 2000 studenten kwamen opdagen voor de presidiumverkiezingen. Leeft Ekonomika, en bij uitbreiding andere kringen, nog bij haar studenten?

Tuurlijk leeft Ekonomika nog bij haar studenten. Elke student maakt wekelijks meermaals gebruik van de diensten van Ekonomika.

(Etienne)

Ja gebruik maken van diensten. Maar zijn ze ook bereid naast te profiteren van de geschenkjes wat tijd vrij te maken wanneer ze gevraagd worden te stemmen, het moet van twee kanten komen hé (die ene keer in het jaar)

(Kol)

Studenten liggen gewoon niet meer zo wakker van de kringen als vroeger. Ekonomika moet haar quorum ook voor volgend jaar verlagen.

(Botoch)

Als er slechts één serieuze kandidaat is, heeft het geen zin om te stemmen. Ze worden toch sowieso verkozen. Om een echte democratische verkiezing te hebben moet er keuze

zijn tussen minstens twee en moet men de mogelijkheid hebben om tegen te stemmen.

(Domi)

Er kan niet worden geklaagd dat er te weinig kandidaten zijn. Het staat iedereen vrij om op te komen. Meer nog, er zijn subsidies te krijgen (geld en een vrije uitgave van het kringblad) opdat iedereen zijn/haar mening kan verkondigen en deelnemen aan de verkiezingen. Het heeft altijd zin om deel te nemen aan de verkiezingen.

(Fred)

Met een stem tegen of voor kan je in dat geval wel een boodschap geven. Namelijk wat je precies denkt van het programma of de ploeg die opkomt. Uiteraard is het mooi meegenomen als er een polarisatie is tussen

twee ploegen. Maar dan nog zijn het vaak de opkomende ploegen die de rivaliteit voelen en laten de studenten zich de extra inspanningen van de ploegen gewoon graag bevallen.

(Tomm)

En moesten zo'n kandidaatploegen nu eens wat originaliteit aan de dag leggen. Niets is zo simpel als hetzelfde draaiboek van de voorbij jaren te nemen, wat punten en komma's veranderen en voor de rest *copycat* spelen. Het merendeel van de activiteiten en voorstellen die ze doen zijn al tot in den treure uitgemerkt.

(Domi)

(advertentie)

89,8%
van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJETHETMERKT.BE

KHLEUVEN
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

IN HET FRANKRIJK VAN SARKOZY

DIT IS HET ENIGE MODEL DAT NOG MET EEN BETAALBARE VERZEKERING KOMT

AD FUNDUM! (advertentie)

Elke dinsdagavond tussen 8 en 10
Studentenradio op het ritme van de bierstad

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

GRATIS!

Is de Bijbel nog steeds actueel? Is de Bijbel er voor iedereen? Gaan de Bijbel en de wetenschap samen? 'Richting' biedt u een kostenloze, schriftelijke Bijbelcursus aan!

Ik wens gratis en geheel vrijblijvend:

een infopakket over de Bijbelcursus.

mij in te schrijven voor de Bijbelcursus en ontvang hierbij een gratis Bijbel.

Naam:

Straat:Nr.

PC: Woonplaats:

Opsturen naar:
Richting, Kapelstraat 36, 2627 SCHELLE

WWW.RICHTING.ORG

SPORT EN SPUYE (10): FUNK

Wachten op Busta Rhymes

De sportkaart die de Leuvense studenten zich kunnen aanschaffen voor amper zeventien euro geeft toegang tot een gevarieerd assortiment van 55 sporten. Een aanbod om u tegen te zeggen, misschien is funk wel iets voor u.

Ken Lambeets

Bij het binnenwandelen van het gymnasium treffen we dansleraar Christophe in volle concentratie aan bij zijn laptop. Snel doch ingetogen neemt hij al zijn danspasjes door die hij vanavond gaat zetten. 't Is niet dat hij

er veel tijd voor uittrekt hoor, slechts even checken of hij de pasjes niet vergeten is. We hebben te maken met een ritueel. Een beetje gegeneerd vragen we of hij bezwaren heeft tegen een deelname aan de funkles. Gezien de constructiviteit van de funklessenreeks acht hij het beter aan de kant toe te kijken — we zouden er toch maar voor Piet Snot tussens en lopen. Jammer.

LAP

Vandaag komen slechts een tiental funklers opdagen, en dat heeft alles te maken met de *congé payé* van 1 mei die morgen plaatsvindt. Kennelijk wenst menig funkler die door te brengen rond de 1 meiboom op het dorpsplein van de plaatselijke parochie, of die nu Zutendaal of Denderwindeke betreft. Onder de aanwezigen tellen we drie heren, waarvan twee de middelbare leeftijd al bereikt hebben, waarvan één van Aziatische origine — wat ons toch enigszins verbaast. Lesgever Christophe zet de muziek goed luid en roept "we gaan er een lap op geven".

De muziek bij de openingsdans menen we te herkennen als filmmuziek uit *Pirates of the Caribbean*. De dans, die net als alle andere ritmische bewegingen van de avond door de dansleraar zelf is uitgevonden, weet de woeste romp van een schip dat stoere golven temt perfect over te brengen in lichaamsbewegingen. Een beetje inlevingsvermogen is misschien wel gewenst. Bij de funklers constateren we een groot overtuigingsvermogen in de ogen. Ze menen wat ze dansen. "Het is een... gevoel," zou Takis van *Temptation Island* poneren.

Sommigen gaan zo ver dat ze die haast angstaanjagende blik ook na de dansles zullen behouden. Dat is even slikken. Ja, die funklers, het zouden geen slechte acteurs zijn.

Af en toe fronsen we onze wenkbrauwen bij de bevelen van de dansleraar. "Kom compact", "stap stap contractie", "boem boem boem". Christophe is uiterst gecoördineerd bezig. Zijn blonde krullen vliegen in

schaarsgeklede dame en legt hij zijn hand op haar poep.

SHAKEN

Tijdens het laatste dansje doet de dansleraar zelf niet meer mee. Hij zet zich langs de kant en geeft feedback — soms zelfs persoonlijke. Wanneer de groep zijn bevelen opvolgt,

(foto Kris Vanelderren)

het rond, en dat doen ook de dansers. Ondertussen shaken ze op R&B. Deze dans lijkt zo uit een videoclip te komen. Toch vertelt Christophe ons dat hij alle dansen zelf heeft bedacht en dat ze elkaar in een reeks van moeilijkheidsgraad opvolgen. Een lessenreeks funk begin je zodoende best te volgen in september. Het blijft wachten op Busta Rhymes die de zaal binnenwandelt in een knalgele broek met olifantenpijpen, drie gouden kettingen rond zijn nek en af en toe zijn tong uit zijn bek, terwijl hij veel te arrogant in het rond zwaait met zijn armen. Af en toe neemt Busta plaats naast een

bemerken we een grote tevredenheid bij hem en fonkelen zijn ogen. Christophe is heel blij dat hij zijn leerlingen iets heeft bijgebracht. Jawaddedadde!

Iedere maandagavond wordt er gefunked in de grote zaal van het Gymnasium, van 18-19h van 19-20h.

VETO'S VISITATIECOMMISSIE (23): ECONOMISCHE GESCHIEDENIS NA '45

"Het maximaal uitmelken van de overheidskoe"

Omdat *Veto* je als geen ander kent, bezochten we deze week een les die de twee grootste interesses van de Leuvense student als geen ander combineert: economie en geschiedenis. De setting? Een zonnige vrijdagmiddag in de Dekenstraat onder het toezicht van Gaston Eyskens.

Lawrence Peeraer

Het VHI in de Dekenstraat staat voor de meeste studenten gelijk aan de computerklassen. Maar de — ietwat groot uitgevallen — 'medaille' van Gaston Eyskens aan de ingang moet al menig student zijn opgevallen. Met dit kunstwerk betuigt de K.U. Leuven haar respect voor haar misschien wel bekendste prof en zevoudig premier. Erachter schuilt een bescheiden aula op maat van de les die volgt.

Tot onze verbazing dagen er een honderdtal studenten op voor dit keuzevak voor de Bachelors economische wetenschappen. Enkelen lonken ongeduldig naar hun grote zak, waarschijnlijk al dromend van de treinreis en het weekend dat volgt. Maar de meesten hebben hun volle aandacht tijdens de les gericht op de professor. Al gauw wordt duidelijk waarom: hij slaagt erin de nogal

droge stof erg interessant te maken. Een student naast ons meldt dat we geluk hebben: Buyst is in vorm vandaag.

BACK TO SCHOOL

De les is een toonbeeld van interactie. Buyst vervalt niet in een twee uur lange uiteenzetting waarbij de studenten passief toekijken en hun oogleden een intense strijd leveren tegen de zwaartekracht. Als hij een nieuw thema in de les wil aansnijden, begint hij met een vraag aan de studenten. Verbaazingwekkend genoeg komt er (bijna) altijd een antwoord. Als dat antwoord juist is, is de professor zichtbaar tevreden over de student in kwestie en laat hij het ook niet na om dat te uiten. Geen nood als het fout loopt: dan antwoordt Buyst zelf in een halfkomische stijl. Bovendien kun je moeilijk een echt dom antwoord geven omdat de vragen al in een zekere richting wijzen. Zo vraagt hij bijvoorbeeld: "Verbaast het u dat de Fransen na de Tweede Wereldoorlog onmiddellijk in de ban raakten van plandenken in de economie?" Na enkele onbevredigende antwoorden, begint Buyst zelf aan een snelle analyse van het Franse bestuur en besluit met "een jacobijnse staat dus, zoals men dat soms noemt."

Eerst komt het allemaal nogal schools

over: de meester die vooraan in de klas vragen stelt en de leerlingen die één voor één trachten het juiste antwoord te geven. Een proces dat altijd eindigt met de man vooraan die zijn wijze inzichten met iedereen deelt. Maar het werkt wel. Er wordt opvallend weinig ge-sms't, gepraat of naar de zijkant gestaard. Mogelijk is dit omdat Gaston Eyskens slechts een kleine aula zonder ramen kreeg. Ofwel heeft het meer te maken met een nostalgisch verlangen van menig student naar zijn goede oude schooltijd, toen hij nog jong was en zonder zorgen.

COMMUNISTEN

Vandaag wordt de Franse economie in de periode na de Tweede Wereldoorlog behandeld. Veel aandacht gaat naar het *Commissariat Générale du Plan* dat vijfjarenplannen opstelde voor de economie. Deze instelling werd geleid door niemand minder dan Jean Monet, "een zeer gladde figuur", die u als goede Europeaan ongetwijfeld welbekend is. Bovendien "weet u dat in Frankrijk de grote baas de man is die alles beslist." Deze vijfjarenplannen waren echter niet zo dirigistisch als hun voorgangers in de Sovjet-Unie onder Stalin. En Monet zou toch meer overleg toegestaan hebben dan de communistische dictator. Maar toch waren de vijfjarenplan-

nen deels de schuld van de communisten volgens Buyst.

Het hele systeem werkte dan ook niet goed. "Wat doet een goede bedrijfsleider immers in een systeem waar veel overheids-subsidies worden gegeven? Hij richt zijn energie op het maximaal uitmelken van de overheidskoe!" De professor moet wel toegeven dat het enthousiasme van de toenmalige economen eerder te verklaren valt door zittingen in allerlei commissies (die voor de vijfjarenplannen noodzakelijk waren) dan door hun oprechte overtuiging van het nut van dit systeem.

Om tien voor één sluit Buyst af met zijn visie op mei '68 en een uithaal naar De Gaulle en diens "megalomane plannen." Zijn voorganger Gaston Eyskens keek en zag dat het goed was.

Steekkaart

Prof: Erik Buyst
Wie: Studenten 2de en 3de bach economische wetenschappen en hier en daar een verdwaalde geschiedenisstudent.
Waar: Auditorium Gaston Eyskens
Wanneer: Vrijdag 11u-13u
Pauze: Tien minuutjes rond 12u

Dertien in dozijn (II): Faculteit Geneeskunde

“Een papegaai kan twintig halen”

Geneeskundestudenten studeren niet alleen: sommige besteden hun schaarse vrije tijd ook aan de spannende wereld van het wetenschappelijk onderzoek. Het bestuursduo van de Leuvense Vereniging voor Student-Onderzoekers, Sven Bamps en Steven Thiessen, leggen uit wat daar zo fijn aan is.

Sven & Steven: «Kijk, als je als student niet méér doet dan het verplichte curriculum, dan moet je ten minste vier jaar wachten voor je in contact komt met onderzoek of voor je zelfs maar een patiënt mag aanraken. Dat is natuurlijk geen probleem, maar het is wel vervelend voor studenten die méér willen, nog tijd over hebben en vooral erg geïnteresseerd zijn in hun studies. In onze opleiding wordt vooral *ex cathedra* lesgegeven, wat vrij zinloos is als je de praktijk niet kent. Moeilijk is dat trouwens niet, je moet er vooral goed voor kunnen studeren. Een papegaai kan twintig halen bij geneeskunde. De student-onderzoekers die LVSO helpt, willen echter de brug leggen tussen die puur theoretische kennis en praktijkervaring. LVSO is dus een forum om studenten in te burgeren in onderzoek.»

LIGGEND VARKEN

«Wat we concreet doen, is met de studenten die zich aandienen een motivatiegesprek voeren en hen in contact brengen met de professoren die nog student-onderzoekers kunnen gebruiken. Daarna kunnen de studenten aan de slag, met heel verschillende soorten van werk: zo kan je op *intensive care* van Gasthuisberg terecht komen of bij fundamenteel onderzoek betrokken worden, al naargelang hun interesses. Natuurlijk kan niet iedereen dat aan: je moet soms

nachtenlang paraat zijn of voor een onderzoek uren aan een stuk naar een liggend varken zitten kijken en af en toe wat metingen doen. Je studies lijden er sowieso onder, maar je leert wel enorm veel bij. Het is trouwens een win-winsituatie: als student word je gratis opgeleid en als prof kan je gebruikmaken van supergemotiveerde vrijwilligers, ook gratis. Professoren weten vaak zelfs meer van LVSO dan veel studenten: je hebt dan ook veel aan goed opgeleide vrijwilligers die het fijn vinden om in het labo of bij een operatietafel te staan.»

ELITE

«De contacten met de faculteit en zeker met de vice-decaan Onderzoek zijn zeer goed. De vice-decaan apprecieert het dat mensen buiten hun curriculum nog een meerwaarde zoeken voor hun studies. Volgens hem zijn de student-onderzoekers de ‘high potentials’ van de studenten. Al is LVSO gelukkig niet meer de elite-vereniging die ze vroeger leek te zijn. We hebben nu toch een vijftigtal studenten die onderzoek voeren, ofwel tijdens de zomervakantie, ofwel (al zijn dat er maar een paar) tijdens het jaar. Het voordeel is dat je als student-onderzoeker nu ook formeel beloond wordt: je krijgt punten op je onderzoek en vrijstellingen voor andere vakken. Bovendien leer je veel onderzoekers, professoren en mensen die met beide voeten in de praktijk staan kennen, wat je enthousiasme alleen maar doet toenemen.»

«Het zou dan ook mooi zijn, mocht LVSO zich niet tot de faculteit Geneeskunde beperken. Volgens ons is het een concept dat in elke faculteit toepasbaar is, zelfs bij humane wetenschappen. Laten we hopen dat ons project de komende jaren navolging krijgt.»

www.kuleuven.be/lvso

Van lootje getikt

De Belgische gezondheidszorg is in vergelijking met andere Europese landen van een hoge kwaliteit. In de rest van de wereld is het nog poverder gesteld op medisch gebied. Wat hebben geneeskundestudenten dan in Zuid-Amerika te leren?

Yasmine Van Acker, stagekapitein voor Zuid-Amerika en zelf studente geneeskunde: «Technische handelingen heb ik er niet echt bijgeleerd, want die heb ik niet vaak mogen doen. Op menselijk vlak heb ik er wel iets kunnen opsteken. Ik heb er veel meer bevallingen en zwangere vrouwen meegemaakt, simpelweg omdat er veel meer jonge vrouwen zwanger zijn in Paraguay dan hier. Ginds heb ik ook de complicaties van aids leren kennen. Want in België heeft men de ziekte veel beter onder controle. Ik heb er veel ziektes gezien waar je anders nooit mee geconfronteerd wordt.»

«Toen ik naar Paraguay vertrok heb ik niet echt een cultuurschok gehad, maar omgekeerd wel: toen ik terug in België was. Hier krijg je dagelijks te maken met een enorme bureaucratie die zoveel papier verspilt. Terwijl er in Paraguay een bureaucratie bestaat, omdat alles handmatig overgeschreven moet worden, maar die is niets vergeleken met de Belgische. Waar ik nog meer moeite mee had, is de verspilling van materiaal in ziekenhuizen. In België springen ze zo los om met materiaal, terwijl er in Paraguay overal materiaal tekort is.»

«Vooraleer je in aanmerking komt om op stage in Zuid-Amerika te gaan, moet je aan een aantal voorwaarden voldoen. Zoals de Spaanse taal onder de knie hebben, vergelijkbaar met niveau twee of zelfs drie aan het CLT (*Centrum voor Levende Talen, red.*), het vak tropische geneeskunde afgelegd hebben en de info-avonden over Zuid-Amerika bijwonen. Uiteindelijk krijgt bijna elke student die naar Zuid-Amerika wil en aan de voorwaarden voldoet een stageplaats toegekend. Als stagekapitein ben ik een aanspreekpunt voor studenten, wanneer er zich problemen voordoen: ik verstrek informatie en sta in voor de verdeling van de plaatsen. Ik heb ervoor gekozen om met alle studenten samen te zitten en dat leverde soms wel moeilijke discussies op, maar we zijn er toch uitgeraakt.»

«Je vertrekt als team naar Zuid-Amerika, in tegenstelling tot de stages binnen Europa waar je als enkeling een plaats krijgt toegewezen. Voor de Europese stages wordt er een loting gehouden, als er bij ons teveel kandidaten zijn ook, maar het zit ook zo dat de eerste student die uit de pot komt de eerste keuze heeft. Studenten die later komen, kunnen enkel nog kiezen uit de landen die overschieten. Voor Zuid-Amerika hebben we de verdeling van de plaatsen per consensus geregeld en als we er echt niet uitkwamen, hebben we het lot laten beslissen. Enkel de vijf beste studieresultaten zijn in principe zeker dat ze op buitenlandse stage kunnen en krijgen voorrang bij de keuze. Hoewel ik dat voor de Zuid-Amerikaanse stages dit jaar niet heb toegepast. Anders zou het hele team voorrang gekregen hebben omdat één persoon goede resultaten had behaald.»

Colofon: Ilse Dewitte & Simon Horsten
Fotografie: Kris Vanelderen
Vernieuwde vormgeving: Gijis 'hou die lay-out proper!' Van Gassen

“Wauw, een student geneeskunde”

“We zijn zelfzeker en trots op onszelf aan het jaar kunnen beginnen,” zegt Tom Verbeel, preses van Medica. Dankzij een puike prestatie op de jongste editie van de 24urenloop: met een derde plaats en een stand om fier op te zijn, heeft de kring het jaar goed ingezet. Medica was ook de eerste faculteitskring die het huis kocht waarin zijn fakbar gevestigd is. Over het zenuwcentrum van Medica zegt de preses: “Doc’s Bar zal een mooie herinnering worden, die ik van mijn leven niet meer vergeet.”

Veto: Is het belangrijk dat Medica een goed imago heeft ten opzichte van de andere kringen?

Tom Verbelen: «Als het op leden aankomt zijn we de grootste kring van Leuven, maar we profileren ons niet als de grootste kring. Onder geneeskundestudenten heerst er veel concurrentie omdat er maar een beperkt aantal plaatsen zijn om te specialiseren die grotendeels toegekend worden op basis van studieresultaten. Vandaar dat er relatief weinig studenten bereid zijn echt een zwaar engagement op zich te nemen. Voor Medica is het niet mogelijk om een evenement als LMS Deluxe alleen te organiseren, terwijl VTK wel op zijn eentje Clouseau naar de Brabantse kan halen. Ik heb vanaf het begin van het jaar moeite gedaan om contact te leggen met andere kringen en ik denk dat we een gouden generatie zijn wat betreft relaties tussen de kringen. Het is ook belangrijk dat je respect krijgt van andere kringen voor wat je doet. Het is gewoon fijn

om te horen dat een activiteit geslaagd was en dat je daar erkenning voor krijgt.»

Veto: Ondanks de grote onderlinge concurrentie is er toch een sterk groepsgevoel onder geneeskundestudenten van eenzelfde jaar.

Tom: «Dat hangt natuurlijk af van jaar tot jaar. We hebben vaak sterke jaarpresidia en ook de ‘halftime’-werking is goed uitgebouwd. We slagen er altijd in om van de faculteit een volledig lesvrije week te krijgen voor de ‘half time’, waaraan nagenoeg iedereen deelneemt. Eerst gaat het jaar op weekend, daar worden dan activiteiten, spelletjes georganiseerd. Stadsspelen, cantussen, feestjes in Doc. Elk jaar is het anders. Een paar jaar geleden hebben we ook de interjarencompetities opgestart voor verschillende sporten en dat creëert een groepsgevoel onder jaargenoten.»

Veto: Worden meisjes wel eens aangetrokken door het geld dat een dokter later zou kunnen verdienen?

Tom: «Ik denk dat het een grote misvatting is dat wij, als dokters, later veel geld gaan verdienen. Specialist verdienen goed hun boterham, maar het is slechts enkelen gegeven specialist te worden en de opleiding is zeer zwaar. Ik denk ook niet dat dat in Leuven speelt, dat er ook maar iemand denkt: “Wauw, een student geneeskunde.” Een advocaat die een beetje zijn best doet kan trouwens evenveel of meer geld verdienen later. Wat je wel merkt is dat bij de oudere generaties dat respect voor dokters nog wel leeft. De vader van een vriend is anesthesist. Hij heeft zes dozen vol bedankingsbrieven. Vijf ervan dateren van de jaren zeventig. De zesde doos is nog steeds niet gevuld geraakt sinds de jaren negentig. Ik denk dat dat veel zegt over de maatschappij en de houding ten opzichte van dokters en andere hulpverleners.»

Leuven in de steigers

(Foto's Simon Horsten)

ERASMUSDAGBOEK: MICHEL IN BERLIJN (4)

Knut Gegen G8

Drie dingen overheersten de laatste maand in het Berlijnse straatbeeld: de 1 mei-affiches; de *Move against G8*-oproepen en niet te vergeten de onfortuinlijke ijsbeer Knut.

Michel Segers

1 mei 2007: Alsof er een ware orkaan op komst is, worden de ramen van omliggende bedreigde handelspanden dichtgetimmerd. Er wordt een driedaags parkeerverbod uitgevaardigd en het is twee dagen voor de oorlog niet meer toegestaan glazen flesjes binnen de frontlinies te brengen. Reden voor zoveel voorzorgen? Turbulente 1 meivieringen in de revolutionaire jaren voor de val van de muur, waarbij de politie zich moest terugtrekken uit bepaalde gebieden.

Toch is 1 mei vooral een gezellige bedoeining met veel concerten en braadworsten op

een gekruid bordje van manifestaties. De politie sprak dit jaar van de rustigste 1 mei in twintig jaar. Tanend sociaal activisme of stilte voor de G8-storm?

Maar even serieus: hoe zou het intussen met Knut zijn? Knut *Kwat?* Knut is die arme kleine ijsbeer die door mama ijsbeer werd verstoten en hierdoor herhaaldelijk het wereldnieuws haalde en nog steeds dagelijks minstens een blad opeist in de populairdere Duitse kranten. Knut krijgt een liedje. Knut kwijnt weg onder de hete lentezon. Knut is uitgerust voor het drukke Paasweekend.

Maar wat ik me afvraag: zou Knut ook wakker liggen van de G8? Begin juni vindt de jaarlijkse vergadering van de groep van acht vooraanstaande industriële staten plaats even buiten Berlijn, in Heiligendamm. Rond het congrescentrum werd reeds een perimeter van maar liefst 13 km vastgelegd tot in de Oostzee. Een aantal bewoners van het kleine

Oost-Duitse stadje die een omweg moeten maken om hun huis te bereiken, spreken van een heuse nieuwe muur. Deze voorzorgsmaatregelen hoeven, Genova '97 indachtig, niet te verwonderen. Er worden immers minstens 200.000 betogers verwacht. Gelet op de uitstekend georganiseerde Duitse extreem-linkse groeperingen lijkt me dat cijfer zeker niet overdreven. Elke dag valt er wel iets te beleven in het kader van de bijeenkomst van de groten der aarde. Wat dacht je van een heuse *G8 Matinee-briefing* met ontbijt, een revolutionair filmavondje in een kraakpand of een workshop "hoe politiestrategieën ondermijnen?"

Deze volkshysterie is echter klein bier vergelijken met Knut. Op zijn eentje ontving die kleine *Eisbär aus dem Zoo* alleen al in het paasweekende 150.000 bezoekers. Bild, Knuts grootste fan, berekende dat het ijsbeertje voor 1 miljoen euro extra inkomsten

zorgde. Goed nieuws voor de zoo van Berlijn die een eerder schrale reputatie geniet op het vlak van diervriendelijkheid. Een commerciële uitbuiting die me wel een doorn in het oog is, is het neerplanten van een heus billboard net naast het langste overeind staande stuk muur (East Side Gallery). Dat de *gay*-burgemeester, die in de slotweek van de vermaarde club Tresor in galajurk rondliep, hiervoor een vergunning toestond doet vermoeden dat ook Berlijn niet kan ontsnappen aan de vermarkting.

Maar met de G8 is het op 6 juni nog eens oorlog. En Knut? Wel Knut had tandpijn en de bezoekers moesten het stellen met 7 minuten bezoektijd. Erger nog, Knut kreeg een doodbedreiging. Hij mag zich nu ook rekenen tot het rijtje groten der aarde, weliswaar (nog) niet achter gesloten deuren.

K.U.Leuven in Afrika

Latijnse tradities onder de Afrikaanse zon

Sinds het beleid van voormalige rector Oosterlinck heeft de Leuvense universiteit de naam "expansionistisch" te zijn. Dat imago werd onlangs bevestigd door de plannen voor een nieuw samenwerkingsverband tussen enkele Brusselse instellingen, gekoppeld aan de Associatie K.U.Leuven. Vergeleken met de uitbreidingslust die de K.U.Leuven in de jaren vijftig tentoonspreidde, valt de recente expansie echter een beetje mager uit. Vlak na de tweede wereldoorlog richtte Leuven immers de blik niet naar de omliggende provincies, maar zowaar naar Afrika.

Terwijl het Engelse *Empire* en het koloniale rijk van onze noorderburen in ijtempo afbrokkelden, was de Belgische politieke elite ervan overtuigd dat ze haar Congolese kolonie nog vele decennia stevig in handen zou kunnen houden. De koloniale bestuurders plaatsten de Congolese onafhankelijkheid in een onbestemde, verre toekomst: België zou beslissen wanneer de tijd daarvoor rijp zou zijn en in afwachting moest Congo zich "ontwikkelen" tot een "modelkolonie". Daarom moest ook dringend werk worden gemaakt van hoger onderwijs voor de autochtone bevolking. Zwarte kinderen die de lagere school hadden afgerond, hadden rond 1945 bitter weinig doorstrommogelijkheden: ze hadden de keuze uit een opleiding tot landbouw- of medisch assistent, onderwijzer of priester. Wie dergelijke studies succesvol kon afronden, kreeg het etiket *évolué* opgekleefd: hij (of, in extreem zeldzame gevallen: zij) mocht zichzelf beschouwen als een "geëvolueerde" zwarte, iemand die zijn "onontwikkeld natuurlijk milieu" had ingeruild voor een "betere levensstijl". Een béetje evolueren, dat kon voor de Belgen dus nog net door de beugel — maar ook niet méér dan dat. Humanioraonderwijs of wetenschappelijke opleidingen waren niet voorhanden, aangezien men vreesde dat deze de kritische geest van de Congolezen te veel zouden aanscherpen.

In de naoorlogse jaren kwam er steeds meer kritiek op deze situatie. Zo tikten de Verenigde Naties België op de vingers wegens het ontbreken van serieus hoger onderwijs in zijn kolonie. Daarnaast stelde de socialistische politicus Huysmans voor om de meest "begaafde" Congolezen de kans te geven in België een universitaire opleiding te volgen, bij gebrek aan alternatieven in Afrika. Studentenmobiliteit *avant la lettre* zeg maar, met de achterliggende gedachte dat de Congolezen in België ook moesten kunnen kiezen voor niet-confessionele universiteiten. Met zijn voorstel raakte Huysmans een gevoelige snaar bij bepaalde katholieke politici, die koste wat kost wilden vermijden dat de Congolezen zouden worden geconfronteerd met de Belgische samenleving, inclusief haar onfraaie kantjes — zoals armoede, politieke ruzies, en ja, ook secularisatie. De superioriteitsballon van de blanke — overwegend katholieke — kolonisor zou dan immers snel worden doorprikt.

De enige oplossing was een katholieke universiteit op Congolese bodem. K.U.Leuven-rector Van Waeyenbergh was dat idee niet ongenegen: toen in 1952 voldoende geld bijeen was gesprokkeld, kon gestart worden met de bouw van een Leuvense satellietcampus te Leopoldstad (het huidige Kinshasa), die *Lovanium* werd gedoopt. In 1953 begon Lovanium met een voorbereidend brugjaar en een jaar later konden de eerste kandidaturen — geneeskunde, psychologie en pedagogie — de deuren openen. Op de rol stonden slechts 33 studenten, maar het belangrijkste was dat 30 onder hen een zwarte huidskleur hadden. De examens werden afgenomen door een delegatie Belgische proffen, die voor de gelegenheid naar Leopoldstad werd overgevlogen. De eindresultaten waren zeer behoorlijk: slechts vier studenten behaalden een onvoldoende.

Lovanium moet een aangename leeromgeving geweest zijn. Volgens een oude reclamefolder van de K.U.Leuven had de campus een "prachtig uitzicht op de Kongostroom" en dankzij de hoogteligging kon je er genieten van comfortabele "zuidwestelijke winden". Er was een Alma, een sportstadion, een centrale bibliotheek en huisvesting voor docenten en studenten. Naar verluidt was er veel interactie tussen proffen en studenten onderling, aangezien iedereen op dezelfde geïsoleerde heuvel woonde. Het schandelijke — vandaag de dag grotendeels vergeten — apartheidsregime dat in Belgisch-Congo heerste, en dat talloze discriminaties oplegde aan de zwarte bevolking, gold gelukkig niet op de Lovanium-campus. Maar helaas was Lovanium niet méér dan een eilandje van goede bedoelingen in een compleet verziekte maatschappij. Het wederzijdse misprijzen tussen de autoritaire blanke bestuurders en de naar emancipatie strevende Congolezen moest dan ook onvermijdelijk leiden tot de onafhankelijkheid in 1960.

Lovanium overleefde het gewoel rond de machtswissel en kon doorheen de jaren zestig het onderwijsniveau op een degelijk niveau houden. Vanaf de jaren zeventig ging het pijlsnel bergaf: president Mobutu begon alle vormen van openbare dienstverlening te ontmantelen en te vervangen door een cliëntelistische, despotische overheid. Lovanium werd afgeschaft en vervangen door de staatsuniversiteit UNAZA, tegenwoordig UNIKIN. Deze bevindt zich sindsdien in een onafgebroken crisissituatie. "Wat het hedendaagse leven in Afrika onderscheidt van elders, is het feit dat de toekomst nog potdicht lijkt, terwijl het verleden duidelijk al ver weg is," zo vatte de Kameroense schrijver Achille Mbembe de Afrikaanse *condition humaine* samen. Dat lijkt zeker te kloppen voor Congo.

(jvdm)

Platform bundelt Afrika- en ander ontwikkelingsonderzoek

Drie weken geleden uitte Guido Convents, mede-organisator van het Afrika Filmfestival, zijn misnoegen over de schamele aandacht die de K.U.Leuven aan Afrika besteedt. Voor Convents is het onbegrijpelijk dat er aan de universiteit amper naar Congo omgekeken wordt. "Congo is zo groot als Europa, maar voor de universiteit bestaat het blijkbaar niet." Meteen rees de vraag bij wie we met een dergelijke aantijging moeten aankloppen. Er bestaat nu eenmaal geen aanspreekpunt inzake onderwijs over het Afrikaanse continent aan de K.U.Leuven.

Martine Dekoninck van het Internationaal Huis (dat alle activiteiten aan de K.U.Leuven die te maken hebben met universitaire ontwikkelingssamenwerking coördineert) vertelt dat de universiteit ettelijke projecten in ontwikkelingslanden — en dus ook Afrika — heeft lopen. "Congo is een regio waar we wel degelijk actief zijn. Zo doet de faculteit Geneeskunde er heel wat onderzoek. Er zullen in de nabije toekomst ook heel wat projecten bijkomen, naar aanleiding van een oproep van de universitaire ontwikkelingssamenwerking in de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR)." Momenteel zijn deze en de vele andere onderzoeken nergens in één oogopslag raadpleegbaar.

Ook professor Roel Merckx, Departementsvoorzitter Landbeheer en -economie en K.U.Leuven-vertegenwoordiger voor de universitaire ontwikkelingssamenwerking in de VLIR, zegt dat de universiteit heel wat doet in Afrika. "Het is jammer dat het werk niet genoeg gestroomlijnd is. Als je alles naast

elkaar zou leggen, doet de K.U.Leuven minstens evenveel als andere universiteiten, evenveel als Gent bijvoorbeeld. We zouden concreet als één platform, dat de namen en projecten op terrein bundelt, naar buiten moeten treden. Ik voel dat ook als een gemis." Volgens Merckx staat een dergelijk platform haar kinderschoenen, maar de verhuis van het Internationaal Huis en het vele werk van de individuele actoren heeft misschien alles vertraagd.

Dekoninck: "Er worden inderdaad inspanningen geleverd om alles nog beter te coördineren en daar vervolgens samen naar buiten te treden. Het platform is sinds juni vorig jaar een feit, maar het is nog niet helemaal actief. Inventariseren van een database op internet zijn enkele van onze aandachtspunten. Tegen de zomer zou er een site moeten zijn." Het platform neemt ook actief deel aan overleg met de stad, de studentenorganisaties actief in ontwikkelingssamenwerking en de (studenten)ngo's. Bovendien is men erin geslaagd ontwikkelingssamenwerking te laten opnemen in de beleidsverklaring van de K.U.Leuven. "Tot op heden was inzet in ontwikkelingssamenwerking eerder een negatief punt in de proffenevaluatie, de mensen belette daarin te investeren. Daar komt nu verandering in," zegt Dekoninck. Volgens Merckx wordt er op de korte termijn gedacht aan een nieuwe Master in Ontwikkelingsstudie. "Er is enorm veel potentieel," aldus Merckx.

In dit middelpunt werpen we de schijnwerpers op drie onderzoekers met lopende projecten in Afrika, maar ook op de rol van de Leuvense Alma Mater bij de oprichting van een universiteit in Congo.

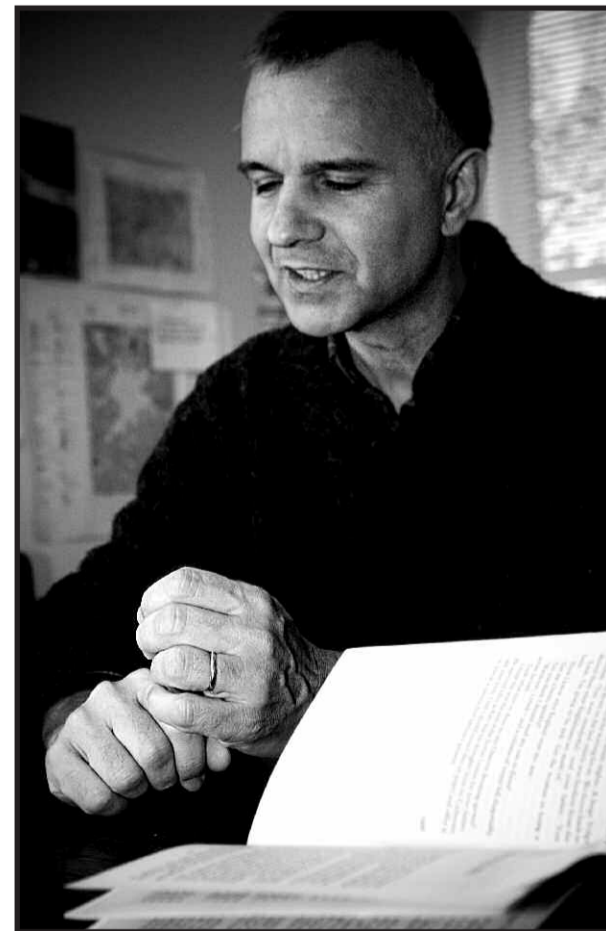
Bio-ingenieurs mobiel op het proefveld

Zowat de helft van de Leuvense projecten in ontwikkelingslanden komen uit het Departement Landbeheer en -economie. Zowat de helft van de activiteiten van professor Roel Merckx — departementsvoorzitter en docent van de Afdeling Bodem- en waterbeheer — heeft daarmee te maken. "En dat geldt zeker voor de helft van onze mensen. Sommigen zijn er zelfs voor de volle honderd procent mee bezig. Moest je alles uit Afrika en andere ontwikkelingslanden uit ons departement wegemen, houden we op te bestaan of moeten we ons drastisch heroriënteren." Jaarlijks maken veertig tot vijftig studenten hun eindwerk in een ontwikkelingsland. "Van de 150 studenten die hier afstuderen is dat indrukwekkend. In mijn tijd was dat hoogstens een enkeling die de moeite nam om actief zijn onderwerp op te zoeken. Vandaag de dag zijn er onderwerpen die niet ingevuld geraken."

"Op dit moment wordt er in West-Afrika een twintig jaar lopend onderzoek naar bodemvruchtbaarheid, rotaties en bodemverbetering afgerond. In Oost-Afrika zijn we enkele jaren geleden een gelijkaardig project gestart. We werken vooral in Kenia, Oeganda, Roewanda, Burundi en Congo." Merckx rondt binnenkort ook een onderzoek af in Vietnam, maar gaat zelf niet meer op zoek naar domeinen buiten Afrika. "Het is er meer nodig, maar het is ook dichterbij. De meeste projecten in Afrika zijn beter bereikbaar dan andere in Latijns-Amerika of Azië. Die tripsjes beginnen soms zwaar te wegen (*lacht*)."

Ondanks de aanwezigheid op het terrein, worden de projecten op locatie veelal vanuit Leuven gecoördineerd. Verloopt dat gemakkelijk? Merckx: "Reken maar dat onze mensen, zeker zij die een institutionele link coördineren, tot de helft van de tijd ter plekke moeten zijn. Ook de administratie vergt inspanningen van de betrokkenen. Tegenwoordig gaat ook een groot deel van het budget naar een goede internetverbinding ter plaatse. Op die manier zorgen we voor hun plek in de wereld. Vaak moeten zij ontsloten worden omdat ze nog in een vorig tijdperk leven. Bij ons kan je je geen universiteit voorstellen zonder snelle internetverbinding, maar ginder moeten academici soms na hun uren nog op zoek naar een internetcafé. Dat werkt niet."

"Toen we twintig jaar geleden in Nigeria begonnen, bestond de enige vorm van communicatie met het thuisfront uit brieven schrijven en een telex in noodgevallen. Met de komst van e-mail, maar ook gsm's, is het werk er beter op geworden. Van hieruit kan je iedereen in Afrika bellen. Het kost een aardige duit, maar

het is niet onmogelijk. Mensen met een probleem op een proefveld kunnen mij bellen. Als er iets werkt in Afrika, is het mogelijk via telefonie. Ik krijg soms telefoon van mensen uit gebieden waar amper water of elektriciteit is, maar wel een mast die met een generator actief wordt gehouden. Dat is een revolutie."

Colofon

Robin Broos, Jens van de Maele, Eline Vanuytbroeck, Alexander Vrijhof

Foto's: archief en ingezonden

Antropologie voor afromoderniteit

De Afrikaanse geschiedenis van Professor Devisch gaat terug tot de jaren zestig, wanneer hij naar het hart van Congo trekt om er filosofie en antropologie te studeren. Meer dan veertig jaar later wordt zijn onderzoekswerk bekroond met een eredoctoraat aan de Universiteit van Kinshasa. Deze beloning betekent geen einde voor zijn engagement voor het Afrikaanse continent. Het Africa Research Centre van de faculteit Sociale Wetenschappen kan nog steeds rekenen op zijn toegewijde onderzoek en ervaring.

«Ik ging voor het eerst naar Congo toen ik 21 was, kort na de onafhankelijkheidsverklaring van het land. Het idee dat Afrika een waardevolle eigenheid heeft kwam toen op en sprak mij aan. Anderzijds zat de overheersende mentaliteit nog steeds vastgeroest in het oude moderniseringsdenken, namelijk dat van Afrika als achtergebleven continent dat in één korte inhaalbeweging een wonder kon doormaken zoals Europa of Amerika hun zwarte zusje hadden voorgedaan. De toon van de Westerse wereld was optimistisch, maar betuttelend. In Congo was de bitterheid van de bevolking de overheersende emotie. *On nous blanchit* was een veelgehoorde kritiek. Niet in het minst in de context van de universiteit was het duidelijk dat alles opgebouwd werd naar het Westerse model. Plaats voor cultuur-eigen authenticiteit en originele Afrikaanse intelligentia was er amper.»

«In deze context heb ik kennisgemaakt met de Afrikaanse wereld en die ervaringen hebben mijn visie op onderzoek in Afrika gevoed. Ik beëindigde mijn studies en deed on-

derzoek in een rurale Congolese regio. Voor mijn doctoraat keerde ik terug naar Leuven. Daar werd ik door mijn promotor op een medisch-antropologisch onderzoeksthema gezet onder Noord-Afrikaanse en Siciliaanse migranten. Uiteindelijk bleek Zwart-Afrika me toch te sterk aan te trekken en in 1986 keerde ik terug naar waar ik begon: Congo.»

HACHELIJK

«Een aantal onderzoeksprojecten schoten uit de startblokken in die tijd, maar de hachelijke situatie die het land beproefde, deden me uiteindelijk met mijn jonge doctorandi uitwijken naar andere plaatsen in Afrika. Antropologische onderzoeken hadden en hebben nog steeds, plaats in Tunesië, Egypte, Ethiopië, Ghana, Burkina-Faso, Senegal, Nigeria, Kenia, Tanzania, Zuid-Afrika en Namibië, zowel in de stedelijke als de rurale context. De onderwerpen van de studies zijn even divers als de landen waarin ze gevoerd worden, maar allen hebben ze hetzelfde profiel. We willen actuele bewegingen in de maatschappij heel concreet volgen om op die manier uitgelichte aspecten van een samenleving te begrijpen in de termen van de eigen cultuur. We richten ons doelbewust op actueel Afrika, op het continent zoals het zich nu moet weren op wereldniveau om haar eigen identiteit op te bouwen, om haar eigen ontwikkeling te mogen doormaken. 'Afromoderniteit' om het in één woord te beschrijven.»

«Een dominante aanwezigheid in de manier waarop ik en mijn collegae trachten te werken, is de reciprociteit. Ons onderzoek is een gesprek, geen stelen van informatie, maar een wederzijdse uitwisseling waar *wij* en *zij*

iets aan hebben. De mensen die meewerken aan onze studie moeten zich kunnen herkennen in de spiegel die wij ophangen over hen, en die wordt uitgedragen via onderwijs en publicaties.»

«Deze filosofie uit zich in onze onderzoeksmethode die participierend onderzoek voorstaat. Een onderzoeker moet zich ter plekke inleven in de groep, in de mate van het mogelijke lid worden van de samenleving. Onze wetenschappelijk kennis moet aansluiten bij lokale wijzen van denken, ordenen, evalueren of thuiskomen in identiteit. De volgende uitdaging ligt dan in de manier waarop de kennis gerapporteerd wordt. Hoe draag je ervaringen, nieuwe kennis over? Het uitdenken van de geschikte epistemologie is minstens even belangrijk als het onderzoek zelf.»

ONZICHTBARE KRACHT

«Het meest begeesterende onderzoeks-onderwerp blijft voor mij te vinden in de medische antropologie. De kijk op de mens en ziektes, het geloof in onzichtbare voorouders en krachten is iets unieks. Velen zien hun voorouders als de toekomst, als norm of als levenskracht die voor hen staat. De ordening van onze conventionele tijdsas wordt hierdoor sterk in vraag gesteld. Het is enorm interessant om na te gaan hoe ver het bewustzijn reikt met betrekking tot ontastbaarheden die niet opgespoord kunnen worden door de objectieve waarneming van de Westers gedefinieerde wetenschap. Als Westerse antropoloog bevind je je tussen twee werelden. Enerzijds kom je uit je eigen wereld met zijn metafysisch paradigma — wat we niet zintuiglijk kunnen waarnemen, blijft buiten het vizier

van de wetenschapper — anderzijds word je in een nieuwe wereld met onbekende kenniswijzen gezogen.»

«Ik ben ervan overtuigd dat de kinderjaren iemands omgang met zijn of haar leefwereld blijvend boetseren. Als onderzoeker kan je bij sommige zaken eenvoudigweg niet bij. Wij kunnen niet Sakata met de Sakata worden. Bepaalde zaken blijven onvermijdelijk buiten je perceptie of je innerlijke. In de Afrikaanse cultuur verwacht men ook niet dat je participeert aan hun geloof. Het tonen van oprecht respect is voldoende. Heel anders dan in de christelijke gezingskerken en pinksterbewegingen, waar veel meer vraag is naar een belijdenis.»

«Het antropologisch onderzoek gaat op zoek naar de manier waarop bruggen tussen kennissystemen geconstrueerd kunnen worden. De tijd van één, zich globaliserende kenniswijze als norm is voorbij. Antropologen beperken zich bovendien niet tot de zoektocht naar een dialoog, maar trachten de polyloog tussen de veelheid aan kennissystemen te ontsluiten. Daarnaast willen we de marginalisering van het Afrikaanse continent stopzetten en een positief beeld uitdragen.» (evu)

Economische gevolgen van oorlog en vrette

De faculteit bio-ingenieurswetenschappen is sterk bezig met Afrika. Professor Eric Tollens is landbouweconoom en bezocht al driekwart van de Afrikaanse landen. Hij is lid van een aantal raden en internationale onderzoekscentra en specialist in wereldvoedselzekerheid.

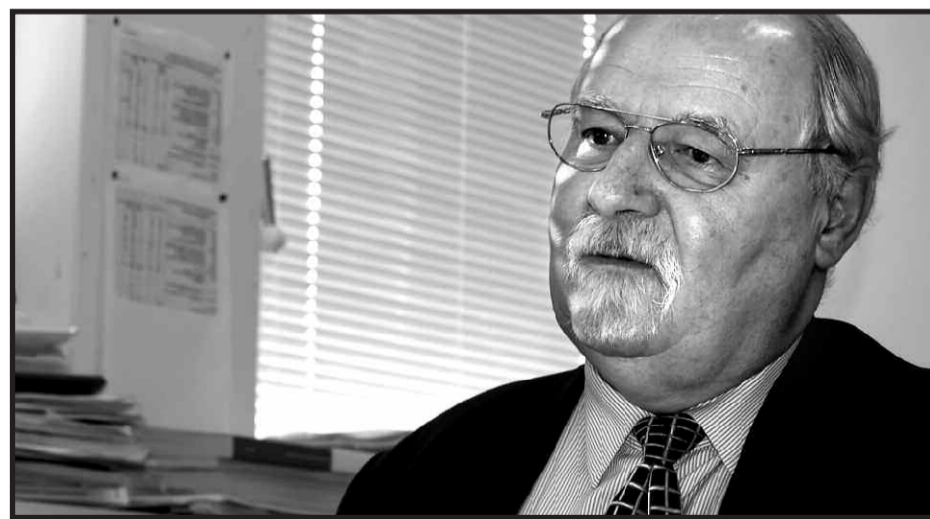
Professor Tollens: «Ik ben op dit ogenblik onder andere bezig met de evaluatie van het Afrika Rice centrum, een instituut dat onderzoek doet naar rijst. Om de vijf jaar wordt er geëvalueerd. Dat project heet WARDA, de West Afrika Rice Development Association en wordt gefinancierd door een tiental landen, waaronder Japan. De consumptie van rijst stijgt sneller dan de consumptie van eender welk voedsel in Afrika, vooral in de steden. De vraag groeit zeven procent per jaar, dat is twee keer de bevolkingsaanwinst. Een derde van de wereldrijsthandel gaat naar Afrika. De mensen weten dat gewoon niet.»

«Er is een massale stroom van rijst van Azië naar Afrika, maar Azië kampt zelf met productieproblemen. Men is bezig de productie te verhogen door nieuwe variëteiten te ontwikkelen. In sommige landen lukt dat aardig, in andere niet. Afrika staat voor een grote uitdaging, omdat het steeds meer voedsel moet importeren. Die trend kan niet blijven doorgaan. Iedereen weet dat. Een groot land als Nigeria voert twee miljoen ton rijst in. Een klein land als Senegal meer dan een half miljoen ton. Voor hun voedsel zijn ze afhankelijk van het buitenland. Afrika is verscheiden. Sommige landen doen het in het algemeen goed, andere niet. Maar als Afrika die voedselafhankelijkheid niet kan verwerven, kan je ook niet over een andere ontwikkeling spreken. Alle landen die zich sterk hebben ontwikkeld, hebben eerst een soort groene revolutie gehad en hun landbouw

ontwikkeld. Denk maar aan China en India. Zij exporteren nu voedsel.»

DRAMA

«De consumptie in de steden neemt toe omdat rijst gemakkelijk te bereiden is. Het is *convenience food* dat je sowieso op twintig minuten kan koken. Als je maniok moet stampen, dan lukt dat niet op een appartement. Yams, wortels of millet eisen allemaal veel voorbereidingstijd om te kuisen en te koken. Rijst koken is goedkoper, omdat je min-

der brandstof nodig hebt. Mensen schakelen over op rijst. In de steden verdwijnen de traditionele voedselgewassen. Het onderzoekscentrum waar ik werk, ontwikkelt nieuwe rassen en nieuwe methodes om rijst te kweken. Dat gaat tamelijk goed, maar die nieuwe variëteiten moeten natuurlijk bij de boeren geraken. Men moet ook meststof gebruiken. Zaadproductie is een ander probleem, want er zijn geen zaadfirmas. De overheid of

NGO's moeten zich er mee bezig houden. De variëteiten zijn beschikbaar, maar de verspreiding ervan is een zeer groot probleem, omdat de instellingen ontbreken. Je moet de boeren bepaalde vaardigheden aanleren, maar dat gebeurt nog niet. De overheid speelt z'n rol niet en dat komt gewoon omdat er te weinig middelen naar landbouw gaan. De politieke macht zit in de steden. Dat is het drama van Afrika. Men heeft nog niet begrepen dat je eerst de landbouw moet ontwikkelen, voordat je aan de rest kan beginnen. Ze maken auto's en cementfabrieken, maar ze-

budget aan de landbouw. Dat is net omgekeerd bij ons: wij subsidiëren landbouw nog steeds zwaar, terwijl het maar twee procent van onze economie uitmaakt. Men heeft de landbouw verwaarloosd, met alle gevolgen van dien, namelijk dat men het meeste voedsel moet importeren. Dit is niet duurzaam en kan gewoon niet blijven doorgaan met de toenemende bevolkingsaanwinst. Het veroorzaakt ook armoede, als een land de helft van z'n export opbrengsten moet besteden aan tarwe, maïs en rijst. Je moet de mensen sensibiliseren en ze doen inzien dat ze de landbouw niet mogen verwaarlozen.»

CONFLICT

«Men is op de goede weg, dankzij NEPAD (*New Partnership for Africa's Development*, red.). Er wordt meer aandacht aan het platteland besteed. Een gevolg van de verwaarlozing van het platteland is dat de mensen massaal naar de stad vluchten. Megasteden zoals Lagos, Nairobi of Kinshasa zijn onleefbaar. Het tekort aan voedsel en hongersnood leiden ook tot oorlogen. De mensen hebben niets te verliezen. Rijkdommen zoals hout, diamanten en olie liggen vaak aan de basis van conflicten. Men denkt vaak dat het conflict in Sudan een puur etnisch conflict is. De meeste conflicten kennen hun kiem op het platteland, niet in de stad, zoals in Sudan of Oeganda. Het begint in de plattelandsgemeenschappen waar men tegen elkaar vecht voor het weinige dat er nog is. Als de overheid zwak is en de mensen niets te verliezen hebben dan is er een grote kans dat er een conflict uitbreekt. Alles is beter dan de situatie waarin je nu zit. Eigenlijk komen veel van die conflicten voort uit de verwaarlozing van de landbouw.» (av)

ALLAN MULLER KLINKT NIET MEER ALS NIRVANA

“Ik kan mezelf niet splitten”

Resting my case, het debuutalbum van Allan Muller, werd afgelopen maandag in een ontspannen sfeer in STUK-café voorgesteld aan het Leuvense publiek. De voormalige Satellite City-frontman biedt toegankelijke, melodieuze nummers met wolkjes stevigere rock en zwoele country. Muller is niet aan zijn proefstuk toe: met *Metal Molly* en *Satellite City* scoorde hij al een handvol radiohits.

Ilse De Witte

Veto: Hoe is ‘*Resting my case*’ onthaald door de pers?

Allan Muller: «Waar de plaat onthaald is geweest, is ze goed onthaald. Artikels in bekende bladen als Humo of RifRaf zijn tot nog toe uitgebleven, want ze hadden geen plaats. Het interesseert me uiteraard wat er geschreven wordt, al ben ik het niet altijd eens met de recensent. Of iemand al dan niet een plaat koopt, hangt voor een deel af van die recensies. Nu ik *Resting my case* in eigen beheer uitgebracht heb, lees ik de recensies met extra belangstelling. Ik kan wel tegen kritiek, maar niet tegen slecht geschreven kritiek. Als kritiek niet gefundeerd is, heb ik er moeite mee. Soms vinden journalisten de plaat eigenlijk goed — drie sterren waard — maar draait de ganse recensie om dat ene nummer dat ze niet konden appreciëren en dat ze zo vakkundig mogelijk afbreken.»

Veto: Over welk nummer spreken we dan?

Muller: «Ik ben er eigenlijk over aan het doordrammen, omdat ik vandaag zo’n recensie gelezen heb. Ze ging bijna uitsluitend over het nummer *Telephone*: een heel traag nummer dat zich inderdaad “voortsleept”, maar dat is de bedoeling(lacht). Live wordt het ook altijd goed onthaald, hoewel we het net zo traag spelen als op de plaat. Een maand geleden hadden we een rampzalig optreden in de Charlatan in Gent. We hadden onze eigen mixer niet bij en de mixer van de zaal speelde alles veel te luid. De helft van de zaal liep zo (bedekt zijn oren met handen, red.) naar buiten. Na elk nummer werd het muisstil, behalve na *Telephone*, toen kregen we ineens wel applaus. Misschien omdat het nummer zo zacht is dat

het publiek er wel naar kon luisteren.»

«Je vindt meer en meer muziekwebsites, waarop iedereen zich zomaar tot muziekjournalist kan bombarderen. Iedereen denkt dat hij kan recenseren, toch levert het maar weinig waardevolle muziekjournalistiek op. Als je een artikel van Greil Marcus leest, een Amerikaans muziekjournalist, is het bijna alsof je de muziek zelf kan horen. Daar is een Serge Simonart niks tegen.»

Veto: Door onder je eigen naam op te treden, verlies je de naam-bekendheid, die je met je vorige groepen opgebouwd had.

Muller: «Onder de journalisten is mijn naam wel bekend en onder collegamuzikanten word ik enorm gerespecteerd (lacht). Wat het grote publiek betreft, zet ik inderdaad een paar stappen terug. We waren eigenlijk wel goed op weg met *Satellite City*, toch heb ik ervoor gekozen solo te gaan. *Satellite City* was, zakelijk en ook muzikaal, ietwat doodgebloed. Ik vond het niet meer plezant. Als het een sleur wordt, kan ik evengoed een kantoorjob doen. Ik moet mezelf kunnen heruitvinden en ik vond dat we hervielen in het stramien van twee platen tevoren. Ik wilde meer met gitaren doen. Toetsen komen nog voor op de plaat, maar minder prominent.»

BOWIE

«De songs klinken nog altijd hetzelfde. Ik kan namelijk maar één genre songs schrijven: van die *poppy* dingen. Ik had zin om solo te gaan, ook met het oog op de lange termijn: een groep kan altijd splitten, maar mezelf kan ik niet splitten. Op lange termijn is het misschien wel beter voor mijn muzikale carrière. De bassist en de gitarist zijn al sinds een jaar voor de opname van de plaat mee aan het repeteren en zij hebben zeker hun input gehad. De input van andere mensen is altijd een

(foto Nele Van Doninck)

verrijking. Mijn gitarist is technisch veel beter dan ik, soms speelt hij dingen die ik niet eens kan spelen. Zoals Willem Vermandere het zei — ik heb het zelf ook maar uit een of andere recensie — “elke soloartiest is eigenlijk een groep”. Ook al kom je naar buiten als soloartiest, je hebt altijd een band achter je. Ik ben trouwens een zeer grote fan van *The Band*, de achtergrondgroep van *Bob Dylan*. *Dylan* had de beste groep van de wereld achter zich staan. Hij maakte wel de nummers en de teksten, maar zij bepaalden de sound. Ik bepaal uiteindelijk wat er op de plaat komt, maar ik maak zeker gebruik van de input die mijn groep mij geeft.»

Veto: Heb je zelf een platenfirma opgericht omdat je niet tevreden bent met de bestaande platenlabels?

Muller: «Als je een plaat uitbrengt en achteraf gaat uitrekenen hoeveel jij eraan verdient hebt in vergelijking met de platenfirma, dan is de rekening snel gemaakt. Je moet natuurlijk wel een risico nemen door zelf de investering te maken, maar eens de plaat goed begint te

verkopen, verdien je het tienvoudige van wat je met een platenfirma had kunnen krijgen. En ik vind het wel fijn om ‘ondernemerke’ te spelen (lacht).»

Veto: Jullie kregen met *Metal Molly* de kans om in het voorprogramma te spelen van grote namen als *David Bowie*. Zat de platenfirma daar voor niets tussen?

Muller: «We hadden toen een contract bij een klein platenlabel. Het optreden met *David Bowie* hebben we te danken aan *Herman Schueremans*. Wij wonen in Tremelo en hij in het dorp ernaast. Hij vond het leuk dat wij gasten waren uit zijn eigen ‘aspergeveld’. Nu zouden zo’n dingen niet meer kunnen gebeuren; het waren toen de *Roaring Nineties*. Ik vind ook dat geen enkele plaat van *Metal Molly* de tand des tijds doorstaan heeft. Zeker de eerste niet, de succesvolle plaat (*Surgery for Zebra*, red.). We klonken zo grungy toen (doet een loeiende gitaar na, red.). Als de technicus in de studio ons vroeg hoe we wilden klinken, antwoordden we ook meteen: “Als *Nirvana*” (lacht).»

YVES PETRY VECHT TEGEN ONDRAAGLIJKE LICHTHEID VAN HET BESTAAN

“Taal is als nestwarmte”

De Leuvense auteur Yves Petry schreef met *De Achterblijver* een ideeënroman van formaat. Dat de man kan schrijven, is duidelijk. Toch haalde hij niet eens de shortlist van de Gouden Uil. Hij werd echter wel uitgenodigd om in de les *Kritiek en Essay* te komen spreken voor studenten *Taal- en Letterkunde*. “Ik voel mezelf het slachtoffer van de literatuur,” zegt hij. “Literatuur heeft geen belangrijke maatschappelijke status meer”.

Jozefien Van Beek

In het kader van een uitwisselingsprogramma tussen het *Maison des écrivains* (Québec) en Het beschrijf (Vlaanderen) ging Yves Petry een maand naar Montréal. In een stuk over het *Salon International du Livre* in Québec schrijft hij: “Mochten we de taal kunnen afschaffen, we zouden veel realistischer wezens zijn”.

Veto: Wat bedoel je daar precies mee?

Petry: «Dat is een typisch voorbeeld van literaire grootspraak (grijnst). Maar ik bedoel er natuurlijk wel iets mee, namelijk dat we ons allerlei dingen voorspiegelen met behulp van taal. Daarvan zouden we verlost kunnen worden, mochten we niet zo’n talige wezens

zijn. We zijn door en door afhankelijk van taal.»

Veto: Zouden mensen beter af zijn zonder taal?

Petry: «Nee, we zouden niet kunnen overleven zonder taal. Het is zoals nestwarmte. Puur rationeel gezien lijkt het niet nodig, maar zoogdieren hebben nu eenmaal nestwarmte nodig om te overleven. Zo zijn wij ook bijna biologisch afhankelijk van taal, maar dat komt onze efficiëntie en rationaliteit niet altijd ten goede. Het is een soort spanning. Je kan niet zonder, maar tegelijkertijd is het iets heel verachtelijks en bedrieglijks. Die spanning valt niet op te lossen, ze kan nooit verdwijnen, tenzij op het moment dat we sterven.»

TWIJFEL

Veto: De structuur van *De Achterblijver* is vrij ingewikkeld. Er zitten flashbacks binnen flashbacks. Heb je de gedachtestroom van je hoofdpersonage op voorhand vastgelegd of is het associatief geschreven?

Petry: «Dit boek is vrij associatief geschreven. Waar ik achteraf aan sleutel, is het in elkaar inpassen van de verschillende flashbacks. Je mag niet drie flashbacks in elkaar zetten, want dan wordt het te moeilijk voor de lezer. Je moet je tot twee beperken, maar waar moet dan die derde flashback komen die eigenlijk

goed in de tweede zou passen? Dat moet je schikken, maar ik maak niet op voorhand een hele vertelstructuur. Het duurt wel lang voor het schrijven op gang komt. Eenmaal voorbij een kritisch punt — meestal op ongeveer één derde van het boek — ontwikkelt het zichzelf. Als je manuscript een zekere substantie heeft, zit er heel wat materiaal in waarnaar je kan terugverwijzen. Je karakters zijn ook al voller en je kan ze gemakkelijker ontwikkelen. Kleine scènes die er staan omdat ze toevallig in je opkwamen, kunnen een groter belang krijgen. Zo begint het boek te groeien en dan gaat het snel. Maar voor je daar bent, is het wel hard werken. Je moet natuurlijk ook voortdurend vechten tegen de twijfel of het überhaupt enige zin heeft. Het is een constant gevecht tegen de zinloosheid van de hele onderneming. Dat is moeilijk. Maar dat hebben we toch allemaal in ons leven in meer of mindere mate, vechten tegen de zinloosheid van wat we doen.»

THEATER

Veto: Je hebt filosofie gestudeerd. Waarom ben je beginnen schrijven?

Petry: «Ik ben beter in het schrijven van fictie dan in het schrijven van filosofische essays omdat ik me moeilijk tot één standpunt kan beperken. Mijn essays waren warrig. Ik sprak

mezelf voortdurend tegen. In een roman kan je die tegenspraak beter kwijt door de verschillende standpunten aan verschillende personages toe te kennen. Het leek me een handige manier om mijn innerlijke tegenspraak kwijt te raken. Mijn debuut is verschenen toen ik 32 was. Ik heb eerst nog een andere roman geschreven die nooit is verschenen. Heel begrijpelijk achteraf bekeken. Ik heb ook drie toneelstukken geschreven die nooit zijn opgevoerd. Er is wel eens een proefuitvoering geweest in Gent die helemaal de mist in ging. De acteurs kenden hun tekst niet, dus ze moesten die aflezen. Maar in de regieaanwijzingen stond dat het licht moest wegdeemsteren aan het eind. Dat hadden ze blijkbaar niet geoefend, want ze kenden hun tekst niet en ze konden hem ook niet meer aflezen (lacht). Ik zou nu nog wel eens voor theater willen schrijven. De samenwerking met acteurs lijkt me fijn. Maar dan moet ik er wel een opdracht voor krijgen. Het theaterleven in Vlaanderen speelt zich af op de as Antwerpen-Gent en een beetje in Brussel. Leuven bestaat op literair vlak in het algemeen trouwens nauwelijks. Ik denk dat het daarmee te maken heeft dat ik nog nooit een opdracht heb gekregen. Maar ik zou zeker graag iets met theater doen. Daar mag je de kop van maken.»

STUDENTEN STICHTEN THEATERGROEP

Scheten in de theaterzaal

Vanaf 8 mei spelen vier (ex-) studenten een eigen stuk, 'Casa Blanca', in de tuin van de Leuvense studentenkoepel (LOKO). "Enkel voor ongevoelige zielen," waarschuwt de flyer. En: "Was het maar om te lachen." Dit ruikt naar scherpe meningen en revolutionair gedachtegoed.

Bo Vanluchene

De Cowboy Kevin Compagnie (CKC) bestaat uit vier enthousiaste jonge theatermakers en -spelers: Jo Decoster, Leen Tielemans, Annelies De Smet en Kevin Trappeniers.

Kevin Trappeniers: «We zijn met CKC begonnen omdat we vinden dat de culturele sector in Leuven te beperkt is. Er moet een forum komen dat onafhankelijk is van het bestaande circuit. Theater zit hier erg verankerd in de kringen. Wij willen een brug slaan tussen het universiteits-toneel en het professionele toneel.»

«We wilden sowieso een locatieproject doen en zo zijn we toevallig gestuit op de tuin van LOKO. Eigenlijk past het stuk bij de locatie en niet omgekeerd. Toen we de plaats gevonden hadden, zijn we daar beginnen nadenken over wat we ermee zouden doen.»

Leen Tielemans: «Het is ook een multimediale toneelervaring. We maken gebruik van projecties en nieuwe media in het algemeen.»

Kevin: «Hedendaags theater is te saai. Jo (Decoster, red.) zou zeggen: "Als je in de zaal een scheet moet laten om te weten dat er iets is gebeurd, dan ga ik niet meer graag naar theater." Er is te weinig rock 'n' roll. Wij hebben niet vastgehouden aan teksten, we hebben geëxperimenteerd.»

(foto Kris Vanelderren)

OP CAFÉ

Kevin: «Binnen het mainstream theater blijft het aandeel van multimedia nog steeds zeer beperkt.»

Leen: «Populaire cultuur is nochtans geen slechte cultuur.»

Annelies De Smet: «We wilden verschillende mediavormen als middel aanwenden om iets te vertellen over de functie ervan.»

Kevin: «En als we dan toch bezig zijn die cultuur op hen af te sturen, proberen we het publiek te doen beseffen dat ze in reality theater zitten. Mensen worden door reality tv zo gemanipuleerd en dat proberen we tijdens de voorstelling ook.»

«We hebben bovendien aan een Leuvense student gevraagd om rond de

voorstelling tekeningen te maken. Een volgend project zou kunnen zijn dat we een soort installatie opzetten met zijn schilderijen en tekeningen. Eventueel maken we daar dan een filmpje bij. CKC staat voor theater, maar ook voor afgeleide vormen daarvan. Dat is dan ook ons streven: het opnieuw samengroeien van alle kunstvormen.»

«We noemen onszelf *de Nieuwisten*. Die term is ontstaan op café. Ik was mijn visie aan het uitleggen en verdedigen, toen Jo op een gegeven moment zei: "Ja, maar dat is al eens gedaan." En een tijdje later herhaalde hij dat nogmaals. Dat heb ik toen gepareerd door te stellen dat alles al eens gedaan is, maar dat wij het nog niet gedaan hebben.»

Leen: «Aha!»

Kevin: «We besloten onder dat motto een nieuwe stroming te starten: *de Nieuwisten*.»

Leen: «Als het publiek unaniem negatief op het stuk reageert, dan zullen wij ons daar over bezinnen. Nee, het is gewoon belangrijk dat er iets wordt teweeggebracht, positief of negatief.»

Kevin: «Ik denk dat we nu minimaal met het publiek rekening gehouden hebben. We hebben er wel op gelet dat het publiek bijvoorbeeld niet met de rug naar de scène zit.»

Casa Blanca wordt gespeeld op 8, 9, 10 en 15, 16 en 17 mei. Meer info www.cowboykevincompagnie.be

Veto trakteert!

Veto geeft drie duo-tickets weg voor de voorstellingen op 15, 16 en 17 mei. Stuur snel een mailtje naar traktatie@veto.be.

PROLOOG PIRANDELLOFESTIVAL IN LEUVEN

"Freaky toneel"

De invloed die Luigi Pirandello uitoefende op het theater van de 20ste eeuw valt nauwelijks te overschatten. De proloog van de tweede editie van het Pirandellofestival vindt deze maand in Leuven plaats.

Ken Lambeets

Bart Van den Bossche, professor Italiaanse literatuur en medebezieler van het festival: «Het Pirandellofestival is een tweejaarlijks initiatief van de stichting Luigi Pirandello, die een paar jaar geleden opgericht is in Helmond, Nederland, door enkele enthousiastelingen met een grote passie voor Pirandello's werk. De bedoeling van de stichting is de kennis van Pirandello's leven en boeken in het Nederlands taalgebied te bevorderen. We vertalen zijn werk, we organiseren lezingen en theaterwedstrijden, en tijdens de Leuvense festivalweek bieden we uiteenlopende activiteiten aan: twee toneelstukken, een verhaalkuiken, films waarin de Siciliaanse cultuur in het algemeen aan bod komt. We willen een ruim theater- en literatuurminnend publiek warm maken voor het werk van Pirandello.»

Veto: Maar wie is Luigi Pirandello eigenlijk?

Van den Bossche: «Een Italiaans auteur

die geleefd heeft van 1867 tot 1936. Hij is actief geweest in vele literaire genres: hij is begonnen als dichter, daarna maakte hij de overstap naar verhalend proza. Hij heeft honderden kortverhalen en een zevental romans geschreven. Internationaal werd hij vooral beroemd door zijn toneel. Hij is één van de grote vernieuwers van het theater van de 20ste eeuw. Met het metatheatrale *Zes personages op zoek naar een auteur* oogstte hij internationaal veel succes. Die beroemdheid heeft er voor gezorgd dat hij in 1934 de Nobelprijs voor literatuur heeft gekregen.»

«Pirandello heeft alle grote theatermakers van de 20ste eeuw geïnspireerd. Zijn toneel is in het Nederlandse taalgebied de jongste decennia een beetje in de vergetelheid geraakt. We willen dat vernieuwende, intrigerende en soms *freaky* karakter van zijn toneel terug in de aandacht brengen.»

Veto: Welke toneelstukken worden er gebracht?

Van den Bossche: «Op donderdag 10 mei worden er op één avond twee korte stukken van telkens één uur opgevoerd. *De sagra del Signor della Nave* — Feest van onze Heer van het Schip — is een stuk dat heel weinig wordt opgevoerd, zelfs in Italië. Het werd de eerste keer opgevoerd in 1925, bij de opening van het Teatro dell'Arte, een theater opgericht door Pirandello zelf. *De Sagra del*

Signor della Nave is een stuk waarbij oorspronkelijk veel auteurs kwamen kijken. De sociale en rituele aspecten van het theater worden er in behandeld.»

«Het tweede stuk, *Pirandello & Luigi*, is een creatie van twee Nederlandse theatermakers. Pirandello wordt er opgevoerd met al zijn obsessies, dromen en illusies.»

Veto: Welke activiteiten kunnen studenten nog aanbelangen?

Van den Bossche: «In de verhaalkuiken komen drie vertellers uit Nederlands Limburg op woensdag zes verhalen van Pirandello vertellen in boekencafé *De dry copen*. Ze organiseren reeds jaren vertelochtenden in een volkscafé in Nederlands Limburg.»

«Daarenboven hebben we een reeks Siciliaanse misdaadfilms geprogrammeerd. De band met Pirandello komt hier minder aan de oppervlakte, het gaat hier meer over Sicilië. Voorts is er een internationaal congres waarin de passie in Pirandello's werk centraal staat, maar deze lezingen zijn wellicht enkel interessant voor studenten Italiaans.»

Meer info op www.pirandello-nederland.nl en op www.arts.kuleuven.be/csi

INTERFACULTAIR
THEATERFESTIVAL:
UITREIKING FLUWELEN
FLOSJ

Seks on stage

Het strijdtoneel van het Interfacultair Theaterfestival was ook dit jaar weer goed gevuld. Op donderdag 3 mei scherpden de zes deelnemende kringen opnieuw hun degens om het laatste gevecht te beslechten om de Fluwelen Flosjen. De uitkomst bleek niet altijd even verwacht.

Elke Desanghere

De buitenlucht was weliswaar al wat afgekoeld toen we binnenliepen maar in de Verbeekzaal van het Stuk was het bloedheet. Gelukkig deed het opblaasbare zwembadje met kermiseendjes ons glimlachen.

De avond werd ingezet met een voorstelling van jury, die dit jaar bestond uit Noline Dossche, Bart Philipsen en Hendrik Van Eycken, die zijn vuurdoop kreeg als voorzitter. Hij had alvast een bijzonder amussante speech voorbereid. Volgens hem was er bij de kringen duidelijk een hype zichtbaar, namelijk seks — meteen een schot in de roos. Voor volgend jaar pleitte hij echter voor "geen seks, maar als we er dan toch voor kiezen laat het dan meteen wat duidelijker zijn".

BORSTEN

De Flosjen werden in sneltempo uitgereikt. De juryleden vervulden trouw hun plicht in de bekendmaking, hierin bijgestaan door korte en ludieke intermezzo's van het orkest. Ook de winnaars en mensen van het ITF droegen hun steentje bij aan de humoristische sfeer. Toen Gertjan van Katechetika de zeer verdiende Flosj voor Beste Teaser ging afhalen, werd hem gevraagd "of hij er geen spijt van had dat hij zijn hoofd niet tussen de borsten van de politieagente mocht steken". Zijn antwoord was niet minder geestig: "Wie zegt dat ik dat niet heb gedaan?" Eva van NFK kreeg dan weer rode oren bij de pertinente vraag "Of het ook onderdeel van de kostumering was om allemaal zwarte onderbroeken te dragen?"

De verrassing van de avond was Psychologie, dat ondanks de vele kritiek zijn beide nominaties wist te verzilveren. Voor de Beste Regie was er een ex aequo: de Flosj in kwestie werd dit jaar gedeeld door Historia en NFK.

PRIVÉ

De minst verwachte bekroning was die van Hanne Schulpé van Babylontoneel als Beste Actrice. Zelf had ze nooit gedacht het te halen tegen haar zeer sterke concurrentes. De triomf voor Robin de Vries van Politika was dan weer wél verwacht, daar hij ook vorig jaar deze Flosj in de wacht wist te slepen.

De Flosj voor Beste Stuk, die als meest prestigieuze wordt beschouwd, werd als laatste uitgereikt. Elke genomineerde werd uitvoerig gelooft, maar er kon maar één winnaar zijn en dat was ook dit jaar weer Politika. Al voor het derde jaar op rij mag deze kring de felbegeerde Flosj op haar naam schrijven. Op de vraag naar de sleutel van hun succes kwam een antwoord dat de gezette toon met verve afsloot: "Wij houden als enige de seks privé."

Fluwelen Flosjen 2007

Beste Teaser: Babylon, Katechetika, Politika
Beste Affiche: Babylon, NFK, Psychologie
Beste Kostumering: Babylon, Katechetika, NFK
Beste Muziek: niet uitgereikt
Beste Omkadering: Katechetika, Politika, Psychologie
Beste Vormgeving: Babylon, Historia, NFK
Beste Actrice: Politika, Historia, NFK, Babylon
Beste Acteur: Babylon, Politika, Katechetika, NFK
Beste Regie: Historia, NFK, Politika
Beste Stuk: Historia, NFK, Politika

SLOTAVOND AFRIKA FILMFESTIVAL

De verfilming van een bestseller

Het Afrika Filmfestival 2007 kan een succes genoemd worden. De openingsavond zette de trend, met een opkomst van ruim 600 geïnteresseerden én een handvol beroemdheden uit de Afrikaanse cinema van vandaag. De slotavond op 5 mei was niet minder geslaagd.

Robby Vangeel & Ilse De Witte

De vraag is natuurlijk wat daar tussenin zat. Uit de speeches van de organiserende Guido's zou men haast afleiden dat de terrasjes leegliepen tegen de tijd dat 'hun' films zouden beginnen. De ervaring van de VetoStudentenjury leert echter dat de opkomst voor de films in competitie eerder pover was.

De avond werd geopend met *Vechten tegen de woestijn*, de campagnefilm van Broederlijk Delen. Vervolgens werd een indrukwekkende waslijst van een dankwoord ten berde gebracht door Guido

Huysmans, één van de organisatoren. Voordat de slotfilm *Daratt* kon beginnen, dienden nog twee prijzen toegekend te worden, enerzijds de — voor het eerst ingerichte — prijs van de Veto Studentenjury en anderzijds de Publieksprijs.

De allereerste VetoStudentenprijs van het Afrika Filmfestival gaat dit jaar naar *Son of Man*, waarin het evangelie verplaatst wordt naar een setting bezuiden de Sahara. "De verfilming van een bestseller, maar tegelijkertijd wordt het verhaal zoals we het kennen ondersteboven gekeerd." De Vetojury gaf voorkeur aan deze film, die er uitsprong omwille van zijn boodschap en de uitwerking ervan in zijn geheel. Het is een film die de kijker aan het denken zet en niemand volledig onberoerd laat. De opzweepende muziek, het snelle ritme, afwisseling van verschillende stijlen en originele shots zorgen ervoor dat de film op geen enkel moment verveelt.

Een bijzondere vermelding werd toegekend aan *Africa Paradis*, waarin de migratieproblematiek

wordt aangekaart. In de film worden de rollen omgekeerd en ditmaal is het de blanke man die uit een uitzichtloze situatie vlucht naar het Beloofde (Afrikaanse) Land. Omdat deze film ongetwijfeld het origineelste uitgangspunt had van de films in competitie, was de jury het roerend eens over de vermelding.

De VetoStudentenjury wil duidelijk stellen dat Veto "helaas" het budget niet heeft om een echte 'prijs' te verbinden aan de onderscheiding. De studenten willen vooral een signaal geven aan de verdelers. De ultieme erkenning voor een film is immers opgenomen te worden in het bioscoopaanbod.

De publieksprijs van het festival gaat naar *Si le vent soulève le sable*, een film die, in tegenstelling tot de films waaruit de studentenjury kon kiezen, al eerder in de Vlaamse zalen vertoond werd en dus al in verdeling is.

Voor de recensie: zie hieronder

Son of man

Het Afrika Filmfestival is ten einde en de Vetojury heeft zijn keuze gemaakt. De symbolische, aanmoedigende jury-prijs gaat naar *Son of Man*. Wij kunnen alleen maar hopen dat deze film in de Belgische distributie wordt opgenomen. Het zou alvast een verrijking zijn.

Bo Vanluchene

Stellen dat een film die zich situeert in het Zuid-Afrikaanse droge woestijnklimaat veel stof doet opwaaien, zou een flauwe woordspeling zijn. Toch laat *Son of Man* niemand onberoerd. Tenminste, de weinigen die het voorrecht hadden deze film te bekijken, zullen dat beamen. De Belgische première van deze gedurfde prent vond voor een bescheiden publiek plaats in Leuven, tijdens het Afrika Filmfestival. Britse regisseur Mark Donford-May vertrekt vanuit een origineel doch riskant idee: wat als Jezus in hedendaags Afrika ten tonele zou verschijnen? Met zo'n uitgangspunt zouden velen het op overtuigende wijze verknallen. Wie niet oplet, vervalt dan al snel in een belerend of moraliserend toontje. Maar je moet niet christelijk zijn om van *Son of Man* te kunnen genieten.

Verskillende elementen van het Nieuwe

Testament worden geactualiseerd. Zonder een specifiek land te vernoemen, krijgen we een Afrika te zien dat we kennen uit het nieuws: onrust en genocide. Daar wordt de nadruk echter allerminst op gelegd — het is een film van hoop. De engelen worden vertolkt door kinderen, zonder daarbij uit de bocht te gaan. Zij leggen de noodzakelijke maturiteit aan de dag. De 'zwarte Jezus' (Andile Kosi) zien we zowel in Zijn strijd met een duivelfiguur als in Zijn contact met het gewone Afrikaanse volk. Voorzichtig wordt een balans gezocht tussen het menselijke en het goddelijke: geen aureolen of spookachtige engelen gewaden, maar sobere veren op borst en hoofd. Het is zowaar realistischer dan het oorspronkelijke Jezusverhaal.

De steeds terugkerende symboliek is vaak subtiel en ontroert. Zo zien we kindje Jezus op de arm van Maria (Pauline Malefane) met een verjaardagskroon op Zijn hoofd: een bevreemdende mix van realiteit en de suggestie van goddelijkheid. Af en toe vervalt Donford-May in al te knullige filmtrucs, zoals wanneer hij de apostelen voorstelt door het beeld even te bevriezen en hij hun naam in getypte letters op het scherm doet verschijnen. Zo'n *Tarantinootje doen* is leuk voor schoolprojecten, maar niet als je als filmmaker serieus genomen wil worden.

De Afrikaanse cultuur wordt op passende wijze in het geheel gemengd. Zang en

dans, maar ook protest tegen hun onrechtvaardige positie op wereldschaal. "I say we have been lied to. Evil did not fall," klinkt het als een mantra uit Jezus' mond. Neergeknuppelde kinderen en documentairebeelden van gewapende bendes doen bovendien de vraag stellen naar het geloof en de rol van God in de wereld, zonder dat de filmmaker iemand tot wat dan ook wil bekeren. De film brengt een politieke boodschap, maar bovenal één van menselijkheid. Judas' verraad, met een schitterend gebrachte Judaskus, en het verdriet van Jezus' moeder, het protest dat uit Zijn dood volgt en de naar de keel grijpende slot-scène overstijgen het verstikkende korset van de Bijbel. Wie bereid is met een open geest naar *Son of Man* te kijken, bevindt zich de daaropvolgende zondag niet per se in de kerk, maar gewoon meer in de wereld.

Steekkaart

Regie: Mark Donford-May
Cast: Andile Kosi, Pauline Malefane, James Anthony
Duur: 86 min.
Release: Hopelijk
Kort: Verfilming van een bestseller

Filmfirmament

Cages

Na twee veelbelovende kortfilms debuteert Olivier Masset-Depasse met *Cages*, een film over communicatie, of het gebrek daaraan. Het verhaal: een vrouw verliest haar vermogen tot spreken en komt daardoor vast te zitten in zichzelf, waardoor haar relatie met haar man verzandt. De film: een langspeelfilm die beter een kortfilm was geweest.

Evelien Verhegge

Door een ongeval met haar ambulance verliest Eve (Anne Coesens) haar spraak. Slechts met veel moeite krijgt ze nog stoterend woorden uit haar keel. Ze trekt zich terug in zichzelf, ze wordt een schaduw van de levenslustige vrouw die ze eens was. De communicatie tussen Eve en haar man Damien (Sagamore Stévenin), eigenaar van café 'Le Zoo', loopt volledig spaak. Langzamerhand groeien ze uit elkaar, totdat Eve na een jaar ontdekt dat Damien een affaire heeft met Lea (Micheline Goethals), de vrouw die het bier levert. Er knapt iets. Eve bindt haar man vast aan het bed, vastbesloten zijn liefde terug te winnen. Ze neemt het café over, wat niet zo makkelijk gaat. De stamgasten vragen naar Damien, Lea begint iets te vermoeden en weigert bier te leveren. Een ramp, want over enkele dagen is het Dierengeluiden Festival in het café. Damien, nog steeds vastgebonden aan bed en rolstoel, beseft dat hij Eve, om haar te genezen, moet verplichten haar plan door te voeren. Ze zal het festival organiseren, de wedstrijd jureren en de kandidaten aankondigen. Op een vreemdsoortige manier groeien ze terug naar elkaar toe, zodat ze elkaar uiteindelijk kunnen laten gaan.

Het verhaal van de film hangt met vele rare wendingen aan elkaar. Je man tegen zijn wil aan je bed vastbinden om je huwelijk te redden mag dan symboliek zijn, het lijkt niet echt logisch. Net zoals je, als je brouwer niet levert, niet hopeloos afwacht maar gewoon naar een andere brouwer stapt. En hoewel het prachtig was om te zien, heeft waarschijnlijk niemand ooit gehoord van een Dierengeluiden Festival. Symboliek, alweer?

Afgezien van de vreemde wendingen verrast de film niet echt. De shots zijn lang, waardoor je als kijker steeds zit te wachten op de volgende scène. Over de esthetische kwaliteit ervan valt echter niet te klagen, het zijn stuk voor stuk mooie beelden. Bovendien speelt het geheel zich af aan de Noordfranse kust, in een kader van weidse grasvelden en prachtige krijtrotsen. De cameraman houdt ook van effectjes en dat laat hij merken. Het festival, waarbij iedereen er verkleed als dier bijloopt, krijgt het cachet van een nachtmerrie, een soort donkere droomsfeer, terwijl andere scènes dan weer heel wellig gefilmd worden. Van timing heeft onze cameraman echter geen kaas gegeten. Als hij dan al van shot verandert is het bruusk en onverwacht. Net zo onverwacht springt het verhaal van verleden naar heden. Gecombineerd met het droomeffect lijkt het daardoor soms een blik in de toekomst, waardoor het geheel nog verwarrender overkomt. *Cages* lijkt nog het meest op een bizar sprookje zonder duidelijke richting.

Steekkaart

Regie: Olivier Masset-Depasse
Cast: Anne Coesens, Sagamore Stévenin, Micheline Goethals, Adel Bencherif, Nasser Zerkoune, Michel Angely
Duur: 86'
Release: 9/05/'07
Kort: Meeeuuuuuuh

KULEUGEN

Maandag 7 mei 2007 — jaargang 2 — 2006-2007 — nummer 23 — www.kuleugen.be

KaramellenVerzenHandVest

In de rubriek KVHV gooit *KULeugen* telkens enkele karamellenverzen te grabbel, onder het motto 'KaramellenVerzen Helpen Velen'. Deze week geven we ons over aan de weinig bekende dichtvorm van de *clerihew*.

Minister Abdullah Gül
kon beter carrière maken aan de KUL
In eigen land kreeg hij 't deksel op de neus
Daar was hij te religieus

The Fashion Police

Advies van The Fashion Police

Deze week kreeg The Fashion Police een mailtje van Ken, die zich afvroeg hoe 'cool' zijn gewonnen teenslippers van *Het Nieuwsblad* nog zijn. Vorig jaar pretendeerde dat blad de hype van de zomer ontdekt te hebben, vandaag loopt iedereen op dergelijke dingen rond.

Whoep! Whoep! (*That's the sound of the police.*)

Hoewel wij rivaliserende gedrukte media liever niet tot op het bot afbreken, zijn we jullie verplicht eerlijk te zijn: teenslippers van *Het Nieuwsblad* (en bij uitbreiding alle reclaimedragende slipperdingen) zijn ordinair en vies. Kortom: mode voor het gepeupel. Slipper mag niet overvaren! The Fashion Police heeft in de gossip-room opgevangen dat de kledinglijn van het studentenweekblad *Veto* in de zomer van 2008 eigen teenslippers in het assortiment zal opnemen. Dat wordt wachten tot volgend jaar, pas dan is het retro-chic! Wie deze zomer luchtig geschoeid wil gaan, opteert consequent voor Crocks. De hype onder verplegend personeel zet door naar de elite van het modewezen. Lijkt op klompen, voelt aan als een baken van frisse wind in een woeste zee van zweet. Neurie bij voorkeur (C)rock the *Casbah* van The Clash, en lach de zon tegemoet. High fashion en niet in strijd met de oorlog tegen terreur: The shareef don't like it!

The Fashion Police (tfp@veto.be)

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Puzzel

9			7		4			3
	4			9				2
		6	1		2	5		
5		7				4		2
	1						3	
2		8				6		1
		9	6		8	3		
	5			7			6	
8			4		3			7

Rector V.

Heilig Vuur

Deemoedig zakte rector V. op zijn krakende knieën aan het voeteneind van zijn bed. Het was tien uur, bedtijd dus. Hij had zijn tandjes al gepoetst, zijn gezicht gewassen, nachtkaars aangestoken en nu zat hij in zijn nachthemd, aangevuld met slaapmuts en pantoffels, klaar voor zijn avondgebed. "Lieve heerke, Gij ziet hoe ik zwoeg en ploeg, ter meerdere eer en glorie van Uw universiteit, maar ach! Wee mij! Leeg is mijn geest, zwak mijn hart en bedroefd mijn gemoed. Kunt Gij niet voor even een vervanger sturen? Ik ben toe aan weekje of wat herbronning. Ik beloof dat ik een schoon souvenirkje zal meebrengen voor de begijnhofkerk." Hoog in de hemel bromde God de Vader terug: "Allé, 't is goed, neem het er maar eens van. Ik stuur wel een interim." Rector V. werkte uit dankbaarheid nog een paternoster af en kleedde zich toen meteen aan om zijn koffers te pakken.

In het begin van zijn rectorale carrière werd al eens geklaagd dat rector V. nooit op het rectoraat was en maar steeds in dat mufte begijnhof rondhing. Maar het was maar vijf minuutjes wandelen van de Naamestraat en op den duur plukten zijn medewerkers hem gewoon uit zijn luie zetel en sleepten hem naar zijn bureau. Al het werk dat hem daar opwachtte was echter zeer stresserend en daarom boekte V. zijn vakantie naar China. Dat ze hem daar maar eens kwamen halen.

Als opperchristendemocraat had God de Vader zich aan zijn beloftes te houden en dus moest hij een vervanger sturen naar het rectoraat in Leuven. De aartsengelen bleken echter allemaal op teambuildingsweekend, Christus zelf was in ziekteverlof na een arbeidsongeval met enkele vijfduimsspijkers en zo moest in extremis de Heilige Geest worden teruggeroepen, terwijl die net van zijn recupdagen gebruik maakte om samen met zijn vrouw een romantisch weekendje Parijs te doen, want ze hadden toch al zo weinig tijd voor mekaar. De Heilige Geest zei God de Vader dat Hij de advocaatskosten zou betalen als het toch tot een scheiding kwam en vertrok, nogal tegen zijn zin, naar Leuven.

Gezien de aanhoudende droogte leek het de Heilige Geest niet aangewezen om als vlammetje te verschijnen en hij betrad het rectoraat als duif. Helaas was op dat moment Lode Milus in de promotiezaal zijn nieuwe onderwijsplannen aan het voorstellen aan het kruim van de Vlaamse onderwijswereld. Het luidruchtig gezelschap van een verdwaalde duif kon daarbij gemist worden als de rector op het rectoraat. Terstond rukte de rectorale ongediertebestrijdingsploeg uit met ladders, vangnetten en grote spuitbussen ornithocide. De arme Heilige Geest vloog steeds hoger om te ontkomen aan zijn belagers, maar bracht daarbij het brandalarm in de war, dat prompt besloot om af te gaan.

De chaos was compleet, want meteen rukte ook de rectorale evacuatiedienst uit en die gooide zonder pardon alle hoge functionarissen, inclusief Lode Milus eerst de promotiezaal en daarna de rectorale hallen uit. Milus wist dat rector V. zijn onderwijscoördinator graag buitenschopte, maar dit ging hem toch iets te ver. Nog een hele namiddag bleven er alarmen en sirenes loeien op het rectoraat, terwijl een bont allegaartje aan hulpdiensten mekaar voor de voeten liep.

De vakantie in China was V. intussen zo bevallen dat hij besloot er een paar weekjes Zuid-Afrika aan te breien. Hij trommelde enkele trouwe medewerkers op om de lokale Zuid-Afrikaanse economie, die zoveel jaren geboycot was geweest, een duwtje in de rug te geven. Vooral de Zuid-Afrikaanse wijnboeren hadden het volgens V.'s gevolg zwaar gehad. De rector en de directeur studentenvoorzieningen braken net hun derde kratje wijn van de avond open, toen de gsm van rector V. begon te piepen, maar V. nam niet op. Hij was op vakantie met de zegen van de Heer en net in een interessante discussie verwickeld met de directeur. Onder verlichtende invloed van de wijn waren beiden zich beginnen afvragen waarom de universiteit de modelcontracten voor koten die ze had bedacht, zelf niet overal gebruikte. V. schakelde zijn gsm definitief uit en besloot van het contract werk te maken. Eenmaal hij weer thuis was, tenminste.

Het was echter de Heer zelf die gebeld had, omdat een overspannen Heilige Geest uit Leuven had laten weten dat hij het niet meer aankon en dat hij trouwens dringend Pinksteren moest beginnen voorbereiden. God de Vader had V. willen terugroepen, maar toen die niet opnam, moest het voor Hem ook niet meer. De universiteit zat immers al bijna twee jaar zonder leider en of V. er nu was of niet, dat maakte niet zo gek veel uit.

Paul-Henri Giraud

Wijsheid van de Week

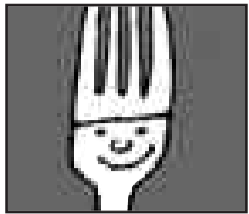
"Onze staatsvorm heet *democratie* omdat ze bestuurd wordt door velen en niet door enkelen."
Pericles

De drukste rector 's lands: Rector V².

BRUSSEL (eigen berichtgeving) - Dat rector Van Hoecke, hoofd van de meer dan driehonderd studenten tellende Katholieke Universiteit Brussel (KUB), geen interview kon weggeven aan het Leuvense universitaire roddelblad *Veto*, is volgens insiders te wijten aan zijn onmenselijk drukke agenda. Zelf liet de rector het studentenblad via zijn secretariaat weten dat hij inderdaad "geen tijd" had gedurende het gehele semester, maar de reden daartoe bleef vaag.

"Tja, dat komt ervan als je alle studenten persoonlijk wilt begeleiden," getuigt een naaste medewerker. "Geen prof die zich daar nog mee wilt bezighouden, dus moet de rector dat allemaal zelf doen. *One hellava job*, dat begrijp je wel. Zijn agenda's (want één agenda volstaat al niet meer) staan maanden op voorhand overvol — en dan is alles nog in steno neergepend. Kijk, onze rector heeft niet de tijd om alle weken naar het buitenland te reizen. Laat staan dat hij zijn kostbare uren zou verdoen aan een roddelblaadje uit Leuven!"

Dat rector Van Hoecke het interview zou hebben geweigerd omdat hij schrik heeft van alles wat naar Leuven ruikt, deed onze bron af als "gore nonsens".

Menu van de week

in Alma 1-2-3

7 - 11 april '07

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Wortelsoep	0,60
Kervelsoep	1,70
Kippenbil met jagersaus, broccoli en natuuraardappelen	2,40
Kleurrijke groentepizza	4,15
Vleesbrood met Tierenteinsaus en groene koolstoemp A2+A3	3,55
Brabantse witlooftaart met spek en een slaatje	4,50
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,55
Rumsteak A2	
Lamssteak A2+A3	

woensdag

Seldersoep	0,60
Tomatensoep	1,70
Gevulde paprika met wilde rijst en Provençaalse saus	3,55
Hongaarse Goulash met kroketten A2+A3	4,50
Loempia met wokgroenten en kerriesaus met pepers	3,55
Spaghetti A2+A3	2,40/2,80
Koninginnenhapje	3,15
Kippenlapje A2+A3	

donderdag

Tomatensoep	0,60
Romige witloofsoep	1,70
Balletjes in tomatensaus met friet	2,40
Groenteburger met prei in roomsaus en gebakken aardappelen	3,55
Lasagne met gerookte zalm	4,15
Cordon bleu 'Archiduc' met witte rijst en boontjes	4,15
Spaghetti A2	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,55
Rumsteak A2+A3	
Lamssteak A1	

vrijdag

Kippensoep	0,60
Erwtensop	1,70
Fishsticks met tartaarsaus, slaatje en puree	2,40
Chili sin carne	2,80
Varkensgebraad met romige dragonsaus en gebakken aardappelen	3,55
Kippenworst met thymsaus en ratatouille A2+A3	4,15
Koninginnenhapje A2+A3	3,15
Kippenlapje A3	
Rumsteak A1	

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,
Justus Lipsius en pauscollege: www.alma.be

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

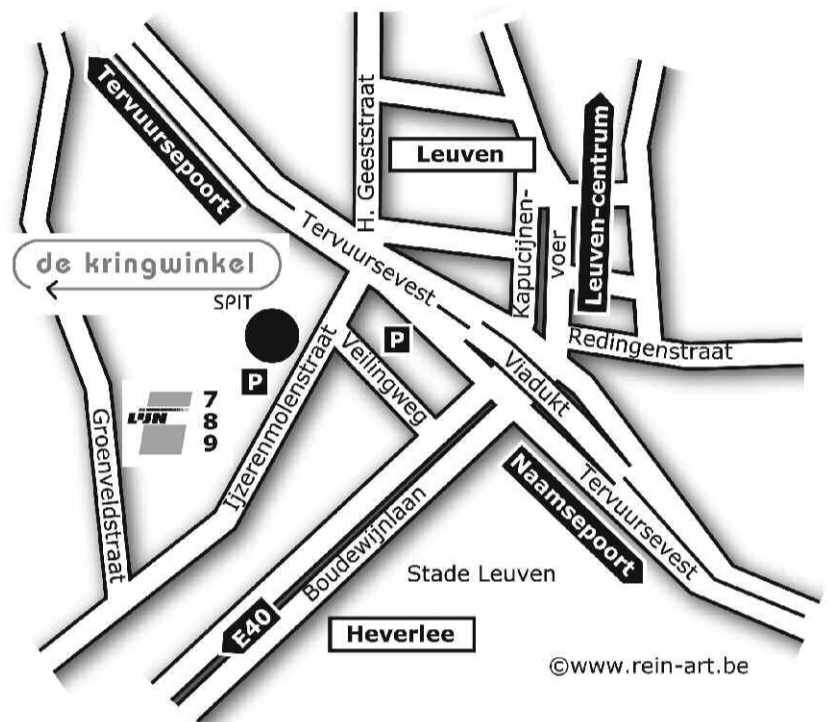
De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Lees de wekelijkse
e-nieuwsbrief
[www.kuleuven.be/
nieuwsbrief](http://www.kuleuven.be/nieuwsbrief)

Wat gebeurt er aan
de K.U. Leuven?

(advertentie)

Recupc

(advertentie)

**2de handscomputers
met 1 jaar garantie**

Laptops P3 tot P4 tussen 200 en
580 euro

Desktops van P2 tot P4 tussen
25 en 330 euro

Schermen crt van 5 tot 100 euro

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod
van schermen, pc's, laptops, onderdelen

Recupc VZW, Oude Diestesteeweg 3,
3010 Kessel-Lo
info@recupc.be, Tel 016/25.91.03

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 33
Nummer 06
7 mei 2007

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Simon 'Rector V.' Horsten

Redactiesecretaris & V.U.:
Ilse 'Kirsten Bosmans' De Witte (adres idem Veto)

Redactie:
Robin 'Jefke Peeters' Broos, Nele 'Herwige Naeyens' Van Doninck, Tom 'Shellac' Van Breussegem & Kris 'NSV' Vanelderren

Medewerkers deze week:
Ilanthe 'Meneerke Louis' Bato, Gertie 'Psychologietoneel' De Fraeye, Elke 'Hoornaert' Desangere, Bruno 'Politika' Devel, Maarten 'Ik Torfs' Goethals, Ken 'Hugo Brems' Lambeets, An 'Hans Plancke' Moerenhout, Lawrence 'Ken' Peeraer, Michel 'Tom' Segers, Jozefien 'VB' Van Beek, Ann 'Scorpio' Van Beurden, Jens 'Vera Horens' van de Maele, Gijs 'Indekeu' Van Gassen, Robby 'Simon' Vangeel, Bo 'Gijs' Vanluchene, Eline 'Piet Van Roe' Vanuytrecht, Evelien 'Jonathan' Verhegge & Alexander 'Zwam, zwam Delen Bram' Vrijhof

Cartoons:
Negu & Sh3L14C

DTP:
Robin Broos, Gertie De Fraeye, Ilse De Witte, Gijs Van Gassen, Simon Horsten, Nele Van Doninck & Tom Van Breussegem

Eindredactie:
Ilse De Witte, Robby Vangeel & Nele Van Doninck

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An 'Veto' Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, pispalen van Veto,...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht vrije tribunes en lezersbrieven

Agenda & Ad Valvas

APOLLOON

Ancientantus op 11/5 @ De Moete om 21u

BABYLON

Uitreiking literaire prijs 8/5 @ Centrale bibliotheek

CANONICA

Uitstap naar Orval op 6/5

KATECHETIKA

Verkiezingscantus 8/5 @Ambiorix

LBK

Kiesweek en verkiezingen

MEDICA

Cantus 3e Bac: Bejaarden - Peuter Cantus @ Zamo op 7/5

Western Night @ Doc's bar op 10/5

POLITIKA

Kopstukkendebat op 9/5 @ Max Weber om 20u

VTK

Kiesweek en kiescantus op 9/5

WINA

Meterbar @ RC onder alma 3 op 9/5 om 22u

Berichten

Bike and Run

Op 9 mei 2007 organiseren K.U.Leuven en UCL de 5de editie van de Bike&Run. Dit jaar wordt er gelopen en gefietst van Leuven naar Louvain-la-Neuve. De start in Leuven is voorzien om 14u. Inschrijven kan online tot uiterlijk 8 mei.

<http://www.kuleuven.be/sport/Bike&Run.htm>

Interfacultaire Beker: finales

Naar jaarlijkse traditie organiseert Loko Sport de IFB finaledag. Hierop betwisten de beste ploegen van de universiteit voor hun kring de eindstrijd van een lang en mooi seizoen. Op 9 mei in de KBC-sportal achter de GB.

Benefietavond Jeanne Devos

Benefietavond met en voor zuster Jeanne Devos en de stafleden van haar *National Domestic Workers Movement*. Deze beweging zet zich in voor de erkenning van huisarbeid en de bescherming van dienstmeisjes. Maandag 14 mei 2007 om 20.00 uur in de Grote Aula, Sint-Michielsstraat 6 te Leuven.

Debout Congolais

Bana Leuven is een Congolese feitelijke vereniging bestaande uit mensen met een gevoeligheid voor Afrika en wonende te België. Zij organiseert het conferentie-debat "Debout Congolais" over de wederopbouw van Congo. Twee thema's zullen worden besproken: justitie en Veiligheid. Deze activiteit vindt plaats op vrijdag 11 mei, van 19u00 tot 23u30 in aula Max Weber, Parkstraat 71 3000 Leuven; de toegang is gratis.

Party for Palestine

Op woensdag 9 mei Party for Palestine @ Pangaea (Vesaliusstraat 34). Om 20u vertelt Wim de Neuter (Palestina-expert) over de ervaringen van jongeren in Palestina. Daarna is er een feestje met Palestijnse hapjes, drank en (live-)muziek. Georganiseerd door Comac, Werkgroep Palestina, Vlaams Palestina Komitee, Intal en Oxfam.

vzw Labyrint organiseert debat

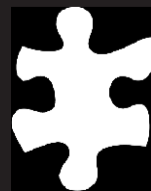
Naar aanleiding van de komende verkiezingen: 6 politieke partijen werden uitgenodigd. Dinsdag 22 mei om 20u in CC Oratoriënhof te Leuven.

Oplossingen

Oplossingen

3	6	2	1	4	7	9	5	8
1	4	9	2	5	8	3	6	7
5	7	8	3	6	9	1	2	4
6	2	3	4	7	1	8	9	5
4	9	1	5	8	2	6	7	3
8	5	7	6	9	3	2	4	1
2	3	6	7	1	4	5	8	9
9	1	4	8	2	5	7	3	6
7	8	5	9	3	6	4	1	2

Cultuurkalender

POP

Do Make Say Think + Sweek
Woensdag 09/05 om 20u30, STUK
Labozaal, Naamsestraat 96, stuk.be

De Woensdagen: tRAM + Hickey Underworld
Woensdag 09/05 om 20u30,
Machinehal (of bij mooi weer op de binnenkoer), Molens Van Orshoven,
Stapelhuisstraat 15, braakland.be

Libertadfeesten: Trezmit
Donderdag 10/05 om 22u, Café
Libertad, Muntstraat 28, libertad.be

Type Records labelnight: Goldmund + Xela (met special guest Greg Haines) + Helios
Donderdag 10/05 om 20u30, STUK
Labozaal, Naamsestraat 96, stuk.be

Coldcut: 'Journeys by VJ'
Vrijdag 11/05 om 20u, Zaal Het
Depot, Martelarenplein 12, coldcut.net

Libertadfeesten: Stony Brown Stone
Vrijdag 11/05 om 22u, Café Libertad,
Muntstraat 28, libertad.be

Libertadfeesten: Lenny, Wigbert & Bart Buls
Zaterdag 12/05 om 23u, Café
Libertad, Muntstraat 28, libertad.be

Libertadfeesten: De Dode Hond In Uw Kelder
Zondag 13/05 om 22u, Café Libertad,
Muntstraat 28, libertad.be

KLASSIEK

De Nieuwe Reeks: New Noise
11/05 om 20u en 12/05 om 15u30,
STUK Soetezaal, Naamsestraat 96,
denieuwereeks.be

THEATER

De Koe: Glanzen
07 en 08/05 om 20u30, STUK
Soetezaal, Naamsestraat 96, dekoebel.be

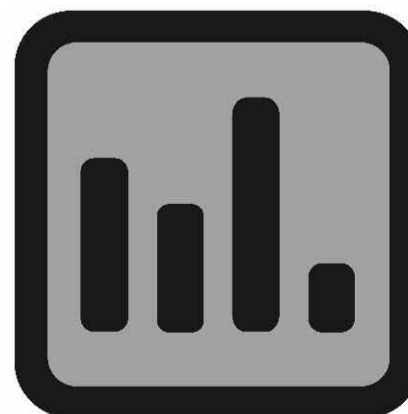
Theater Zuidpool: DUS [een heizeldrama]
Dinsdag 08/05 om 20u, Schouwburg,
Bondgenotenlaan 21, 30cc.be

Cowboy Kevin Companie: Casa Blanca
08 t/m 10/05 om 20u30, tuin LOKO,
's Meiersstraat 5,
cowboykevincompagnie.be

**Al de hits,
al het nieuws**

**Check out
www.mixfm.be**

**Zet 'm nu ook op
je radio**

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

GREEN VELVET

“IK ZOCHT OVERAL, MAAR KEEK OP DE VERKEERDE PLAATSEN”

Curtis A. Jones kan maar moeilijk kiezen tussen de vele subgenres van de elektronische muziek. Begin jaren '90 maakte Jones reguliere house onder de noemer Cajmere. Later maakte hij extravagante, flamboyante acid-techno met zijn *one-man band* Green Velvet. Nummers als *Answering Machine*, *Flash* ("Camera Ready, Prepare to Flash") en natuurlijk *La La Land* werden *instant* klassiekers. Afgelopen maandag mocht Green Velvet platen draaien in de grote zaal van de Brabantse tijdens de benefiet LMS Deluxe.

Robin Broos

Dat Jones een bescheiden en weinig mediageil figuur is, blijkt uit een eerste internet-research. De man geeft bitter weinig interviews en schijnt moeilijk bereikbaar te zijn. Toen we hem via zijn MySpace-pagina contacteerden, was hij echter meteen gecharmeerd omdat de huidige studentengeneratie nog interesse in hem had. Zo was de artiest op zijn beurt tijdens zijn taxirit van de luchthaven naar Leuven geïnteresseerd in de benefiet die door studenten op poten was gezet. Dat is niet verwonderlijk. Jones is zelf naar de universiteit geweest en kijkt daar graag op terug.

“Zij vond dat ik high was, maar ik wilde gewoon gaan slapen”

Green Velvet: «Ik studeerde af als chemisch wetenschapper aan de universiteit van Illinois. Dat was zonder twijfel de mooiste tijd van mijn leven. Je hebt plezier en ontdekt nieuwe dingen. Je leert nieuwe mensen kennen en op eigen benen te staan. Chemie was een zware studie en ik heb er hard voor moeten werken, maar het was de moeite waard. Misschien was ik liever nog wat meer gaan feesten, maar dat ging niet.»

Veto: Was je toen al met muziek bezig?

Green Velvet: «Muziek was niet meer dan een hobby. Het is niet dat ik in mijn vrije tijd al als dj bezig was op studentenfeestjes. In die periode kwam de housemuziek net op in Chicago en dat gaf de fuifwereld wel een enorme boost.»

OBSCUUR

Veto: Na je studies begon je platen te maken onder de naam Cajmere, later als Green Velvet. Waarom maakte je dat onderscheid?

Green Velvet: «Ik heb altijd graag gedaan wat ik kon. Begin jaren '90 maakte ik house, maar ik voelde dat er evenzeer een technomans in mezelf verscholen zat. Voor buitenstaanders kan dat allemaal op mekaar lijken, maar in die tijd waren die takken van de muziek zeer verzuild. De liefhebbers van house gingen enkel naar housefeesten. Hetzelfde gaat op voor de liefhebbers van techno, electro of drum 'n' bass. Voor mij maakt het niet uit wat het is, ik hoor alles graag, maar dat werkte niet in de muziekindustrie. Om die reden ben ik mijn meer naar techno neigende muziek gaan uitbrengen onder de naam Green Velvet. De mensen kennen je nu eenmaal van bepaalde nummers en koesteren bepaalde verwachtingen wanneer je nieuw materiaal uitbrengt. Er bestonden in die tijd natuurlijk ook groepen die wel verschillende genres tegelijk durfden spelen, maar die bleven altijd in een obscuur hoekje zitten en konden slechts een beperkt publiek bekoren.»

«Zolang ik maar kan exploreren in verschillende genres van muziek en creatief kan

zijn in de dingen die ik doe, is de rest bijzaak. Die open geest houdt me gemotiveerd en geïnspireerd om vandaag de dag te blijven muziek maken. Eigenlijk heb ik nog steeds hetzelfde gevoel als destijds op de universiteit. De medestudenten waren altijd open van geest en stelden zichzelf vragen bij wat er gebeurde. Oudere mensen durven al eens vervallen in een vertrouwd patroon maar jongeren doorbreken die gedachte. Ik heb het nu niet alleen over verzuiling in de muziek, maar ook in het grotere geheel.»

Veto: Op jouw eerste platen zijn vaak geluiden te horen die recht uit computerspellen kunnen komen, wat op zich grappig is gezien je als een kind grote fan was van videogames.

deel van het uitgaansleven geworden waren. De *dance scene* was niet te vergelijken met die in Europa, zo groot, maar ze hebben alles gesloten waardoor het een *underground* gebeuren is geworden.»

OVERDOSIS

Veto: Drugs is ook een deel van jouw leven geworden.

Green Velvet: «Ik wil daar eerlijk over zijn. Tot mijn achtentwintigste had ik zelfs nooit marihuana geprobeerd. Toch vond iedereen dat mijn muziek klonk alsof ik onder invloed van drugs was. Op een dag was ik samen met een meisje en heb ik het geprobeerd. Zij

Veto: Vanwaar kwam die ingeving om je tot God te richten?

Green Velvet: «Ik ben opgevoed als christen, maar dat geloof verwaterde met de jaren. Wanneer je plots aan lager wal raakt en je beslist om God en de Geest terug op te zoeken, kan je je herboren voelen. Dat is wat er gebeurde. Je wordt opnieuw geboren in de Geest en niet langer louter uit vlees. Onze eerste geboorte is de vleselijke geboorte, de tweede is de geestelijke. Ik was een verloren schaap en vond mijn weg terug naar de Heer.»

Veto: Heb je je aan je belofte gehouden?

Green Velvet: «Uiteraard. Zo heb ik het nummer *La La Land* geschreven om jongeren te waarschuwen voor de gevaarlijke gevolgen van een drug als ecstasy. Het was een nobele poging om de luisteraars te overtuigen uit de buurt van de drugs te blijven. Eerlijk, meer kan ik niet doen.»

SMILEYFACE

Veto: Ook jouw nieuwe, enkel via MySpace verspreide nummer 'Love Peace, Not War', bevat een duidelijke boodschap. Is het een statement dat je moest maken?

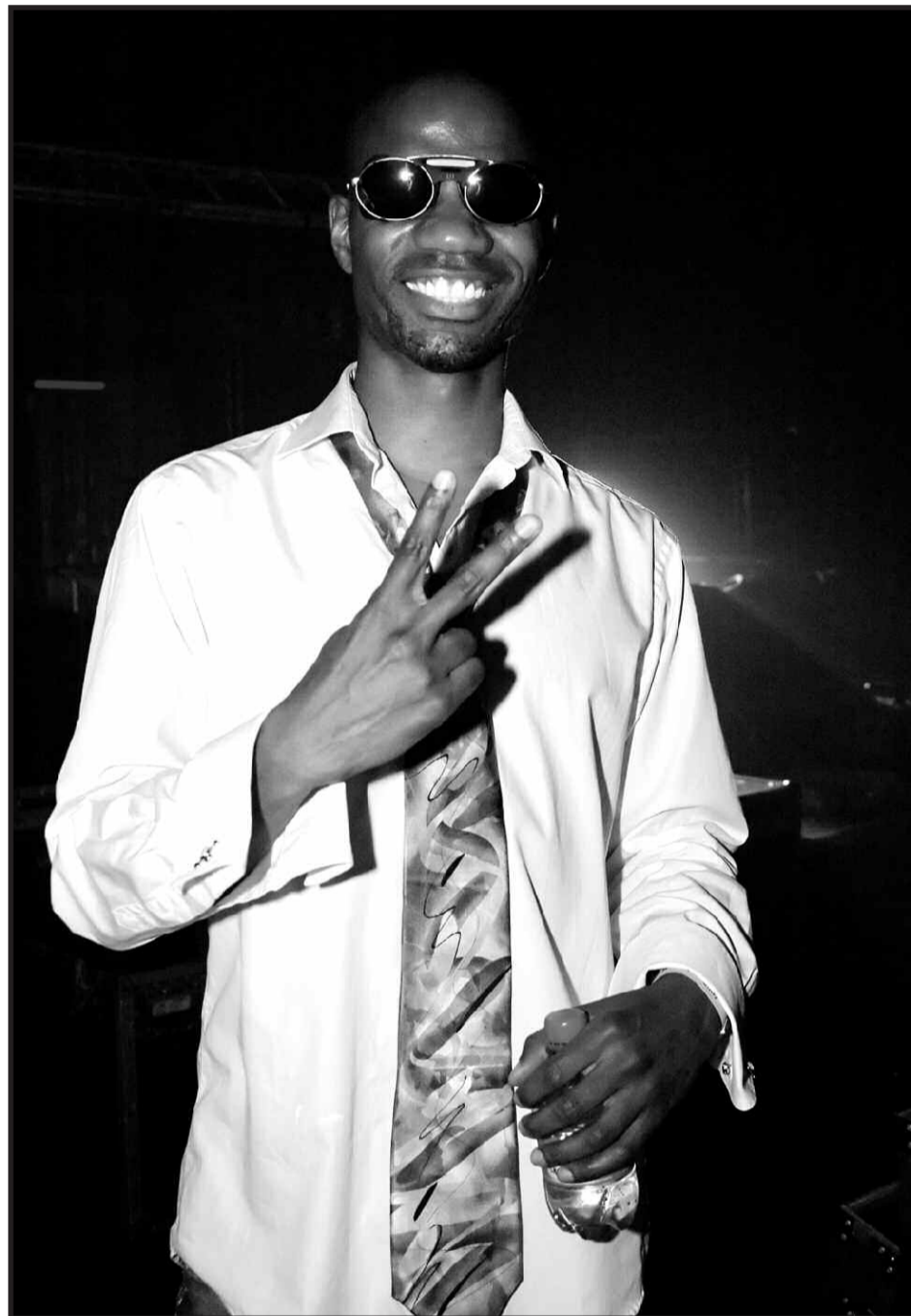
Green Velvet: «Ik denk dat we dat als artiesten verplicht zijn. We hoeven daarom geen expliciet standpunt in te nemen, maar we kunnen wel het debat aanwakkeren. In het geval van de oorlog in Irak heb ik het gevoel dat de bevolking verkeerd is ingelicht. We hebben het recht te weten waarom er effectief ten oorlog getrokken wordt. De massa is nu eenmaal gemakkelijk beïnvloedbaar door de media en heeft niet altijd door dat ze de propaganda van de overheid en de politici zonder meer voor waar aanneemt. Dat wilde ik graag aankaarten.»

Veto: Wordt dat altijd geapprecieerd door de fans?

Green Velvet: «Soms krijg ik vervelende reacties, maar dat gaat dan over mensen die niet willen geconfronteerd worden met zaken zoals oorlog. Het enige waar zij om vragen is *dance, dance, dance and... dance* en willen niet nadenken over wat er aan het gebeuren is.»

Veto: We herinneren van jouw jaren negentig periode vooral je excentrieke, groene hanenkam.

“Ik was een verloren schaap en vond mijn weg terug naar de Heer”

“Ik experimenteer graag met geluiden, maar ik denk niet dat Tetris daarvoor aan de basis ligt”
(foto Peter Smets/stop.be)

Green Velvet: «Ik was verknocht aan Tetris en Galaga en kon mezelf uren opsluiten met die spelletjes (*lacht*). Misschien houd ik gewoon van geluiden die uit synthesizers komen, want dat is uiteindelijk de basis van die videogames. Ik experimenteer graag met geluiden, maar ik denk niet dat Tetris daarvoor aan de basis ligt.»

Veto: Je eerste album onder de naam Green Velvet kwam aanvankelijk uit op het Belgische label Music Man. Was Europa een betere plek om elektronische muziek te maken?

Green Velvet: «Mijn muziek heeft even goed in de Verenigde Staten als in Europa gewerkt, maar het is hier altijd net iets populairder geweest. Het label heeft me altijd goed ondersteund. Ik kom nog steeds graag naar België. Ik heb hier vaak gespeeld en ik houd van de mensen. Jullie hebben een open geest.»

«In Amerika werd elektronische muziek op dat moment een politiek onderwerp. De fuiven kregen te maken met zware drugsproblemen. Het was alsof drugs een vast

vond dat ik *high* was, maar ik wilde gewoon gaan slapen. Ik heb maar weinig met marihuana geëxperimenteerd, want ik vond het tijdverlies. Helaas kwam ik toen in aanraking met zaken als ecstasy en paddenstoelen. Voor mij leek het een lang uitgerokken poging om mijn geest te verruimen. Alsof mijn spiritueel geweten dan pas naar boven zou komen. Het was een korte en vooral een bijzonder slechte ervaring.»

«Je bent uiteindelijk maar een mens en af en toe ga je door het lint voor iets wat er aanvankelijk verleidelijk uitziet. Misschien ging ik wel op zoek naar iets wat ik miste in mijn leven. Ik zocht er overall naar, maar keek op de verkeerde plaatsen. En nu ben ik christen geworden (*schaterlacht*).»

Veto: Religie heeft je van de drugs gehouden?

Green Velvet: «Geen twijfel mogelijk. Toen ik op een bepaald moment onder een overdosis dacht dat ik aan het sterven was, richtte ik me tot God. Dit was toch niet het voorziene einde van mijn leven? Ik beloofde dat ik me zou herpakken als hij me zou redden.»

Dat neigt naar punk.

Green Velvet: «Helemaal niet. Ik liet me veeleer beïnvloeden door de opvallende looks van artiesten als David Bowie of Sly van Sly & The Family Stone.»

Veto: Maar zowel Bowie als Sly ondergaan regelmatig een gedaantewisseling. Zou het dan kunnen dat je nu in een neutrale fase zit en binnenkort weer met iets extravagant op de proppen komt?

Green Velvet: «Als artiest blijf je groeien en leer je uit ervaringen. Je *look* hoort daarbij. Op dit ogenblik heb ik geen opvallende kledij meer nodig om mijn ding te doen. Ik draag vandaag zelfs een das.»

Veto: Er steekt wel een mooie dasspeld met smileyface op.

Green Velvet: «Ach, you got to be happy.»

Veto: Wat zijn je toekomstplannen als artiest?

Green Velvet: «To keep spreading the love, and keeping it funky (*schaterlacht*).»

Meer op www.green-velvet.com